

402

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Gymnastic Association Inc.

If undelivered return to:

53 Alice Str.
SANS SOUCI 2219
Print Post Approved
PP 239732/00003

SOKOL

SYDNEY AUSTRALIE.

OZNAMUJEME OTEVŘENÍ NOVÉ LÉKAŘSKÉ KLINIKY V
PENSHURSTU (NEDALEKO HURSTVILLE) ZAČÁTKEM KVĚTNA
2000.

Dr. VĚRA TATOSSIAN NABÍZÍ :

1) VEŠKERÉ SLUŽBY VŠEOBECNÉHO LÉKAŘSTVÍ

(GENERAL PRACTICE)

IMUNISACE, ŽENSKÉ, DĚTSKÉ LÉKAŘSTVÍ, TĚHOTENSTVÍ,
ASTMA, PAP TEST, ECG. SPIROMETRY, DROBNÉ
CHIRURGICKÉ OPERACE ATD.

2) KOSMETICKÉ PROCEDURY :

-KOLLAGENOVÉ INJEKCE

-BOTOX INJEKCE

-SCLEROTHERAPY (PAVOUČKOVÉ
VĚNY)

-LÉKAŘSKÉ SLOUPÁNÍ KUŽE

-ZA VELMI VÝHODNÉ CENY-

ADRESA :

PENSHURST MEDICAL CENTRE

9 THE STRAND - PENSHURST NSW 2222

TEL. 9580 5320 MOBILE: 0403 335 345

Dr. Věra Tatossian fax: 9585 0197

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"

222 Pitt Street, Sydney, 2000

Phone: 9264 5210

visit our web site at: mader.pair.com

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit our website for more details or call the surgery for an appointment.

Jak bylo výše uvedeno, chystáme oslavu 25. výročí otevření Národního domu na duben t.r. S oslavou bude spojena výstava materiálů majících vztah k 50 letům sokolské činnosti v Austrálii. Pro tento účel vás opětně prosíme o zapůjčení osobních memorabilií (fotografií, oděvů, medailí a.j.) Zaručujeme pečlivé zacházení a promptní vrácení. Máte naše poděkování. Současně hledáme pamětníky, kteří by chtěli na večeru sebekratšeji o svých vzpomínkách promluvit anebo o nich napsat do příštích čísel Věstníku. Můžete-li pomoci, prosím volejte Ivě Maškové (tel: 0409 191 220, Evě Sitteové (9365 3371) či Aleně Jiráskové (9365 1872).

Oslavou 25. výročí založení sokolského Národního domu naše snaha i nadále udržet váš zájem o sokolskou činnost nekončí. Uvítáme vaše zkušenosti a oceníme návrhy jak pokračovat či vylepšit využití Národního domu ke spokojenosti členů i široké veřejnosti do budoucna.

Úkolů je stále dost. Fyzickou pomoc na zvládnutí agendy potřebují i naši činovníci. Pár slovy co děláme dobře či co třeba vylepšit byste k nám mohli promluvit na jednom z večerů na přípravu valné hromady, v sokolské knihovně v pondělí 4. března nebo v úterý 2. dubna v 19.30 hodin večer. Valná hromada je stanovena na 14. dubna 2002. Vaše účast je upřímně oceňovaná.

Redakce Věstníku Sokola Sydney.

Soutěž pro čtenáře Věstníku.

V novém, padesátém ročníku bude v každém čísle uveřejněna jedna otázka, která vyzkouší vaše znalosti o životě českých krajanů a sokolů v zahraničí. Slibujeme vám, že otázky nebudou lehké a odměnu obdrží ten, kdo první správně zodpoví otázku telefonicky na číslo redakce 02-9528 7928, po pracovních hodinách na 02-9365 1872, nebo e-mailem na adresy jardaz@ozemail.com.au anebo czlink@hotmail.com

První cena za správně odpovězenou otázku v 1. čísle ročníku 2002 bude večere pro dva v české restauraci "Hungry Czech", 136 Military Road, Neutral Bay. V případě, že druhá správná odpověď bude následovat stejný den bude udělena i druhá cena, Kalendář Českého dialogu 2002.

A nyní soutěžní otázka !

"Který slavný český spisovatel stál u zrodu mongolských novin Ünen a byl šéfredaktorem novin Ür, což v mongolštině znamená svítání?"

Z pera starosty

Jak jsme očekávali, dětská Mikulášská nadílka byla velmi úspěšná a náš nový Mikuláš podělil přes padesát dětí kvalitními dárky. Velmi rád bych touto cestou ještě jednou upřímně poděkoval našemu nejmenovanému dárci, který částkou \$500-00 přispěl k nákupu dárků pro děti.

Svátky Vánoční byly méně radostné pro tisíce občanů, kteří byli nuceni uprchnouti před infernem naší pověstné bushy. Tato letní katastrofa se opakuje po tisíciletí a aborigines, kteří žili v naprosté harmonii s přírodou, zapalovali bush před horkým létem a tak zabránili letním požárům. Proč se tímto způsobem zabránění letních požárů a ztráty stovky domů neřídí naše společnost? Pan náčelník požárníků vám prozradí, že jsou omezeni vládním nařízením NSW. Je ovšem všeobecně známo, že strana zelených s jejich politikou ovlivní nepřímo vládní rozhodnutí.

Musím poděkovat bratrům a sestrám v Rakousku, ve Švýcarsku, v Kanadě a v České republice za jejich dotazy, jak přežíváme tuto požární katastrofu a hlavně zda Sokolský národní dům a krajané nebyli postiženi. Ve všech případech nemohli uvěřit, že by někdo úmyslně této tragedii pomohl a to ve velké většině mladiství.

Většina občanů rozhodně souhlasí s potrestáním viníků, bez rozdílu věkové hranice. Všichni se těšíme, že tato požární tragédie bude pod kontrolou díky našim požárníkům, kteří svou chabostí zachránili tisíce domů. Příroda sama se postará o bush, která se po deštích opět zazelená a ptactvo a zvířectvo se vrátí. Z minulosti víme, že postižení opět postaví své domky na stejném místě v sousedství jejich milované bushy.

Oslava Nového roku byla silně ovlivněna požáry a tak návštěva Silvestra ve městě s mohutným ohňostrojem byla poloviční. Bylo dosti kritiky, že peníze za ohňostroj měly být věnovány postiženým, kteří ztratili naprosto vše, ale město ani vláda nechtělo zklamat tisíce turistů ze zahraničí.

Sokolské pracovní období začíná se zahájením nového školního roku 2002, což je v pondělí 28. ledna. Výbor se ale již sešel o týden předem, aby naplánoval aktivitu tohoto roku. Mimo tělocvičnou a sportovní činnost, o kterou se vzorně stará náčelnictvo, zábavní a kulturní referenti organizují program zábav a kulturních podniků. Velmi důležité je dvacáté páté výročí od otevření Sokolského národního domu v Sydney 2. dubna 1977, které oslavíme v sobotu 20. dubna t.r. Žel Bohu mnozí, kteří se podíleli na výstavbě a slavnostním otevření opustili navždy naše řady. Pro nás, kteří jsme od samého začátku usilovali a snili o národním středisku je potěšitelné, že prostřední a mladší generace si naše dědictví převezme a bude pokračovat v sokolském duchu. Doufáme, že permanentní otevření restaurace, plánované na podzim, zvýší návštěvy nejen krajanů, ale i jiných národností - milovníků našeho jídla a pití.

Na neděli 14. dubna na 14.00 hod. je svolána výroční Valná hromada, na které uslyšíte zprávy činovníků za uplynulý rok, včetně velmi důležité zprávy finanční. Čas od času členové se ptají jaký je náš příjem a kolik je zapotřebí na pokrytí vydání. Jejich jména nikdy neuvídíte na listině přítomných na valné hromadě. Skutečnost, že roční bilanci má bratr vzdělavatel a knihovník k nahlédnutí, je snad nezajímá. Prosíme zúčastněte se výroční schůze. Upozorňujeme, že podle stanov může kandidovat do výboru a volit jen člen, který má zaplacený členské příspěvky. Pozvánka na 51. řádnou valnou hromadu z podrobným programem je přiložena a rovněž návštěvníci jsou vítáni. Lehké občerstvení se podává zdarma.

Jiří Jelínek

140 LET SOKOLSKÉ ORGANIZACE

Z kvasu, který vyvolal pád Bachova absolutismu, vyrostly během několika měsíců první české spolky a objevily se české noviny. Na podzim 1861, když se dr. Miroslav Tyrš doslechl o snahách založit tělocvičný spolek německo-český, z porady s Jindřichem Fügnerem a bratry Grégry, vydavateli Národních listů, vzešlo rozhodnutí založit český tělocvičný spolek s významným vlasteneckým podtextem. Eduard i Julius Grégr se záměrem souhlasili a svolali poradu zájemců: některé nadchl, jiní váhali. Tyrš však vypracoval první znění stanov, které po menších úpravách dr. Julius Grégr podal 17. 12. 1861 pražskému místodržitelství ke schválení. Smyslem spolku měla být výchova občanů pro svobodnou budoucnost českého národa, předávání nejen tělesné zdatnosti, ale i mravní síly. Učinit národ vytrvalým, odhodlaným, statečným. Inspirací byla Tyršovi antická kalokagathia – ideál výchovy usilující o harmonické sepětí jak tělesných, tak i duchovních hodnot.

Schválení stanov se autoři dočkali 27. 1. 1862. Založení spolku s názvem Tělocvičná jednota Pražská (o rok později byl doplněn název Sokol), bylo přijato v českých kruzích s nadšením. Účelem spolku dle stanov bylo pěstovat tělocvik společným cvičením, společnými výlety, zpěvem a šermem.

Ustavující valná hromada spolku se sešla v neděli 16. 2. 1862 v Malypetrově tělocvičně v Panské ulici za účasti 75 osob. Přípravný výbor se nemohl shodnout na osobě starosty, část prosazovala českého šlechtice Thurn-Taxisse, skupina kolem Tyrše méně známého Jindřicha Fügnera. Tyrš se obával Taxisova politického radikalismu, který by mohl spolku v jeho počátcích spíše uškodit. Návrh Eduarda Grégra při volbě na J. Fügnera vyvolal značný rozruch, byl málo známý, nemluvil dobře česky, příznivci Taxise dávali své přání hlasitě najevo. Spor rozhodl překvapivě sám Taxis prohlášením, že od kandidatury odstoupuje. Starostou tedy zvolen Fügner, pobočnickem Tyrš, členy výboru Thurn-Taxis, prof. Skuherský, prof. Tonner, řed. Štefek, ing. Pisařovic, dr. Eduard Grégr, J. Kryšpín, dr. Julius Grégr, Ferd. Fingerhut, student práv T. Černý.

Skromný Fügner se ujal nelehké funkce s nadšením. Spolu s Tyršem připravovali náplň a organizační zajištění spolkové činnosti, hledali prostory vhodné pro tělocvičení, vypsali soutěž na spolkový prapor a slavnostní kroj, nutný zejména pro vystupování na veřejnosti. Od počátku uplatňovali v jednotě demokratické zásady a oslovení „bratře“.

Spolkový prapor malovaný Josefem Mánesem byl 1. 6. 1862 slavnostně předán v sále u Apolla kmotrou Karolinou Světlou do rukou praporečníků. Jeden z návrhů sokolského kroje provedl rovněž Josef Mánes, červenou garibaldijskou košili prosadil Fügner. Vzhledem k nevyhovujícím prostorům Malypetrovy tělocvičny, sálu u Apolla a sálu v Konviktu vybudoval Jindřich Fügner z vlastních prostředků v dnešní Sokolské třídě novou tělocvičnu (1864), již nebylo rovno v celé střední Evropě.

Všeckrá organizační i technická činnost nového spolku ležela na bedrech obou zakladatelů. Žel Jindřich Fügner umírá 15. 11. 1865 a celá tíha, zejména ekonomická, se přenesla výlučně na Tyrše. Jeho organismus však toto přetěžování neunesl, dostavilo se fyzické i nervové vyčerpání a nutnost léčení ve Švýcarsku. Příčinou byla přemíra práce veřejné i v Sokole, umělé překážky stavěné v cestu jeho profesuře na pražské univerzitě. V této době vypracoval Tyrš pro Sokol tělocvičnou soustavu, sestavil tělocvičné názvosloví, navíc vydává důležité publikace (Základové tělocviku 1868), programové prohlášení (Náš úkol, směr a cíl) i zahájení vydávání časopisu Sokol (oboje 1871). Za nejasných okolností umírá Tyrš tragicky v řece Aaše v Oetz u Tyrolsku (8. 8. 1884), kde hledal léčení své nervové choroby.

Velikým štěstím pro celou sokolskou obec bylo, že po krátkém mezidobí získala novou vůdčí dvojici dr. Josefa Scheinera a dr. Jindřicha Vanička, kteří převzali a vedli sokolskou organizaci další desetiletí k nebývalé slávě a rozkvětu.

Tyto řádky chtějí vzpomenout události kolem založení Sokola v únoru 1862. V únoru 2002 od této události uplyvá již 140 let, let plných ideálů, vítězství, někdy i proher. Během nich celkem čtyřikrát projevil Sokol svou životaschopnost (1918, 1945, 1968, 1990) a nezastupitelnost v životě našeho národa.

Vladimír Kašák

Přetištěno s laskavým svolením Českého dialogu.

Český dialog či Český kalendář 2002 lze objednat na adrese:

Legerova 61, 120 00 Praha
tel/fax: 0011 4202 2494 1149
email: strizovska@seznam.cz
internet: www.cesky-dialog.net

**Další informace:
redakce Věstníku**

ZPRÁVA POKLADNÍKA.

Velmi srdečně děkujeme za Vánoční a Novoroční přání, ve kterých jsme rovněž obdrželi dary na Věstník a příspěvky na rok 2002. Litujeme, že řada připomínek našim členům, kteří dluží příspěvky se nesečkala se stejným elánem.

Přejeme všem členům a krajanům opravdu hodně zdraví a dobré pohody v Novém roce a upřímný dík níže uvedeným štědrým dárcům.

	Věstník		Věstník
Pan Olin Brychta	20	Paní L. Paniková	25
Pan V.J. Nykl	50	Sestry B. a A. Jiráskovy	50
Paní J. Kafková	30	Sestra M. Kubinyi	10
Pan M. Hauser	20	Pan Josef Hurták	50
Mr. Justin Richard	200	Ing. V. Němec	30
Pan F. Hrabica Wollongong	25	Br.V. a sestra J. Kučerovi Q.	60
Br. O. Bureš	20	Br. J. Rada Victoria.	20
Br. G. J. Spath	20	Br. J. Waldman	24
Paní Věra Berg	20	Dr. Bohunka Jarošová	50
Br. J. Krauss	100	Sestra M. Kuldánová	30
Pan J. Hájek	25	Pan J. Kopečný	29
Paní Rosa Merenyi	50	Pan Z. Houdek Hon.ConsulTas.	100
Br. S. Berton Q.	20	Paní Rita Kellerová	25
Paní Boženka Březná	30	Br. Generál V. Nedvěd Q.	25
Br. a sestra P. Brack	50	Br. J. F. Federer	25
Paní L. Štorová	30	Paní Eliška Fialová	20
Br. a sestra P.D. Helia	10	Sestra J. Nitschneiderová	10
Br. F. Grotte	30	Br. V. Tichý	20
Pan P. Vítek	200	Br. Prof. L. Král Švýcarsko	25
Paní M. Vernerová	20	Rodina Nováková	20
Prof. Z. Holý	20	Pan E. Huettig	40
Bratr Slávek Navrátil	200	Br. Joseph Kosinar	100
Nejmenovaný daroval 2x \$ 250-00 na dětskou Mikulášskou nadílku.(Celkem \$ 500-00)			
Br. Peter Brack věnoval na údržbu \$ 30-00. Naš upřímný dík bratři. G.J.J.			

Drobné zprávy ze Sydney

Koncem listopadu měla pohřeb věrná sestra a krajanka, paní Anna Krejčí. Bylo jí 86 let. Po léta vozila svého syna Jirku do Sokola. Každý pátek a to vlakem z Petersham a pak kus cesty pěšky, což byla oběť, kterou teď ani nikdo nezná. Z ní by si mohly vzít příklad všechny maminky, které mají auto, bydlí blízko a ani si nevzpomenou, že děti potřebují take cvičení, pro dobré zdraví. Přejme jí opravdu lehké odpočinutí a celé rodině projevujeme naši upřímnou soustrast.

O. Mařík

Dnes jsme obdrželi velmi smutnou zprávu o úmrtí našeho dlouholetého člena bratra Ing. Otto Kasowitz, který odešel po dlouhé těžké nemoci. Naposledy jsme bratra Ottu přivítali, když si přijel pro jaternice do sokolovny. Měl vždy veliký zájem o naši sokolskou práci, kterou sledoval z velikým porozuměním Bratře Otto budeš nám scházet Naši upřímnou soustrast sestře Blance, rodině a přátelům.

Posíláme naše upřímné blahopřání bratu Oldřichu Maříkovi k jeho významnému výročí osmdesátin, které oslaví 27. února t.r. Bratr Mařík za svou celoživotní sokolskou práci byl vyznamenán Ústředím Československého Sokolstva v zahraničí Čestným uznáním a rovněž obdržel stříbrnou medaili České Obce Sokolské při příležitosti XIII. Všesokolského sletu v Praze. Zásluhou bratra Maříka Jsme získali pronájem královského pozemku ve Frenchs Forest na kterém byl postaven Sokolský národní dům. Tisíce hodin, které při výstavbě odpracoval se spolupracovníky ušetřily sokolu desetitisíce dollarů. Jsme mu vděční za jeho oddanost, štědrost a věrnost Sokolu a přejeme mu hlavně zdraví a dobrou pohodu do dalších let jeho bohatého života.

G.J.J.

ZE ŽIVOTA SOKOLŮ A SOKOLÍKŮ (4)

Slast a úprk. Z Evropy.

Bořek Šindler

Sotva dva týdny po onom problematickém sletě se moje tělesná schránka přesunula na dlažbu starobylého Curychu. Na dlažbě curyšské se s ní ocitla i dvaadvacetiletá duše mladičkého Čecha. Již sice dřívě zkrúšená šestiletou, ba více než šestiletou germánskou okupací a bolševickým převratem, leč přece jen velmi mladá a zatím ještě nepoznamenaná intrikami onoho světa. Onoho západního světa. Představovala si nějak, že onen západní svět bude překypovat spravedlivostí. A nejen to. Že bude pln pochopení oněch nespravedlivostí, jež se před krátkem udály v její nešťastné zemi. Nepotázala se sice v tom mylném očekávání se zlou, narazila však na to, co vůbec nečekala - na naprostý, na téměř naprostý nezájem onoho svobodného světa o její osudy, o osudy jejího světa. A ten byl ovšem ještě v Praze a kolem Prahy. Tam, kam každodenní starosti onoho nového, svobodného světa tehdy ještě si nepřály vplout... Byl tam kolem té dlažby Curychu ale také malý, maličký svět, jenž pokynul přátelstvím - Sokol.

Počestný zwingliánský Sokol curyšský byl koncem čtyřicátých let minulého století rájem českých mládenců. Málem mi vyklouzlo z úst paniců. Bylo nebylo stalo se za onoho času, že do curyšského Sokola, instituce to striktně tehdy krajanské, vtrhla horda nás mladých z republiky. Nu, řekněme spíše hordička. My měli za sebou válku a komunistický puč a ti místní Češi měli za sebou emental. Tak se to jevilo našim tehdy zkušeným leč přece jen velmi mladým zrakům. Podobnost by to byla zajisté zcela náhodná, tedy zcela náhodná, ale dnešní čeští studenti v Sydney by mi možná i porozuměli. Tak či tak, člověk byl jaksi mezi svými.

A ještě jedno tajemství. To prozrazuju jen pod přísným slibem mlčení. Perpetuum silentium. Protože to dosud nikomu známo není. Kvetlo hašteření. Ač jde o zjev naprosto neuvěřitelný a mezi námi Čechy krajně nezvyklý, krajanské spolky v Curychu se tehdy svářely... Namítáte, že to je zhola nečeské? Ale ovšemže, ovšemže, leč v té pohádce tomu tak bylo, koncem těch let čtyřicátých. Pěveckému spolku Tábor kraloval místní švec, jakýsi krajan Fialka. Podle jména jen. Faktickou a neomezenou panovnicí Tábora však byla krajanka Fialková. Vysoká to dáma a spíše pohublá. Hledu sokolího, i když Sokolu se vyhýbala. K ruce, ano k ruce jí byl krajan Frein, Frén, u Fialků dlící, švýcarský to občan, spíše také s dokonalou vyřídilkou, jen a jen krajankou Fialkovou usaditelný, osedlatelný. Naopak spolku Svatopluk Čech vládla se svým hbitým pobočником a fotografem krajanem Fremlem krajanka Hudečková. Nevysoká to dáma střednějších jar a spíše nepohublá. Zlatí to lidé a Češi kovaní. I přesto své nesváření se. Krajanka Hudečková byla rodilou Švýcarkou s výbornou češtinou. Známa byla po českém Curychu jako matka exulantů.

Do třetice pak přivukoval Curyšský Sokol. Tam držel hlavní slovo bratr, jemuž jsme my přivandrovalci z republiky říkali Tyrš, bratr Tyrš. Krajan bratr Tyrš měl totiž neodolatelně tyršovskou kozibradku, jakoby i Tyršův kukuč a byl to muž též nanejvýš zwingliánsky rigorozní. Na člověka se podíval, ale kdepak, jen člověk předpokládal, že se podívá, a už všechno zpozornělo v tom nejříznějším pozoru. On sám byl také přivandrovalcem. Z Hamburku, kde sokolovával už před první válkou světovou. My mladí darebáci jsme tehdy ještě nedovedli ocenit jeho češství, hloubku jeho sokolství. Dovedli jsme však ocenit hloubku anebo spíše půvab, anebo ještě spíšeji půvaby jeho vdané dcery, taktó cvičitelky Vlasty, jinak mladé choti jednoho curyšského ajznbönačka - je řeč o zemi s jazykem německým. Cvičitelka Vlasta, nejpružnější to z cvičitelek, našim sokolím hledům prostě unikat nemohla a také neunikala. Ani unikat nikdy nechtěla. Ba semtam pořádala pro nás vybrané dýchánky, tedy vybrané dýchánky pro nás vybrané.

Ty probíhaly v její domácnosti a v Praze by to bylo procházelo pod termínem mejdan. Byly chlebičky. Obložencé. Byla gramofonová taneční hudba. Tančilo se. I popijelo. A naše skupinka tak kolem šesti, takové tři párečky, se nenudila. Oči bylo na čem nechat. Já se ale ještě do dneška proklínám, že mé oko spočívalo až příliš dlouze na Vlastiných kulinárních výtvořech. Ne že by ony byly jediným terčem spočívání, to ne, to věru vůbec ne, spočívaly zraky naše tu i onde, leč na těch výtvořech nejpozorněji. Pozdě bych ale honit. My byli hladoví, bez práce, bez groše... A jednou tak v tom nejlepším, když zraky přecházely – ve dveřích ajzboňák. Mladí lidé jsou však duchapřítomní a mejdany pokračovaly. Ach, těch curyšských mejdanů a mejdanků...

Cvičovalo se tenkrát v Curychu v jedné škole poblíže historického Plattengartenu. To byla stará restaurace poblíže university. Pro Čechy místo historické. V roce tuším 1915 tam promluvil T.G.Masaryk za své švýcarské kampaňe a bouřil za československou samostatnost. Dnes už Plattengarten dávno nestojí. Později se cvičilo v jedné školní tělocvičně poblíže curyšského jezera v nádherném prostředí. My se Zdeněkem Dobrovolným jsme někdy po letním cvičení hupli večer i do jezera, ovšemže za doprovodu cvičenek. Mimořádně, Zdeněk Dobrovolný – z Curychu odešel nejdříve do Paraguaye a později do Montrealu – je už po léta důležitým činovníkem Sokola v Kanadě. I on si bude pamatovat na ony památné dýchánky u Vlastičky Vorlové.

Dvakrát v týdnu se cvičovalo. Tradičně po sokolsku. Nástup, pochod se zpěvem, prostná, nářadí, opět nástup a pak družná zábava. Nás exulantské vysokoškoláky přijímali místní sokolové spontánně a bez výhrad, i když jsme asi museli narušovat jejich představy o tom, jak mají vypadat a vystupovat mladí čeští vzdělanci. Tedy skoro jako mladí Švýcaři – curyšští krajané říkali Švýcaráci, k našemu nemalému pobavení. Jako Švýcaři-ementálové. To ovšem dobře nešlo. Leč jak již nadneseno, mladé sestry cvičenky na nějaké české kvasiementálované imitace zvědavě očividně nebyly a jejich matinky nás rády zasypávaly občas buchtami. Skutečnými a nefalšovanými. Ryze české proveniencie. Pošumavskými, hanáckými, tak jak bývaly zvyklé z domova. Nám jely všechny. Ty buchy.

I slovičko vážnější. My exulantští studenti jsme konali nezřídka i skutky záslužné. V roce devětačtyřicátém jsme například v Plattengartenu uspořádali vzorný osmadvacátý říjen. Jindy jsme tam zase dokonce schráli pro krajanskou veřejnost i divadlo. Tehdy se v hledišti objevil i Tábor i Svatopluk Čech. A člověk se začínal v exilu orientovat. Počínali jsme také pomalu chápat, že třetí světová válka hned tak nebude, že hned tak nebude československá armáda, že Západ žádné československé vojáky nechce. Do Sokola jsme šli jako do staré a známé české organizace, nejstarší a nepolitické. To jsme vítali – exil se totiž tehdy hemžil stranami a straničkami. Národní socialisté, lidovci, agráři, socdem, živnostníci a národovci. Pravá česká miniatura. Byl v Curychu i československý komunistický konsulát a šuškal se kdo co a jak tam na nás donáší.

Pak nadešla doba rozloučení s Curychem. Ten či ta odjeli do Kanady, ten či ta do Austrálie a Zdeněk Dobrovolný dokonce na pět let do Paraguaye. Ti nejšťastnější do Spojených Států. Nejšťastnější? A vite kdo se též z Curychu plavil do Sydney? Pozdější starosta budoucího Sokola v Sydney, nikdo jiný než sám bratr Vávra, nyní již dávno v Pánu. Plavil se i bratr Fridolin Čtvrtečka, kronikář ještě nevzniklého sydneyjského Sokola s elegantní chotí Dagmar. Tak naše curyšské intermezzo bralo konec. A já rovnýma nohama z Podalpi do Klokánic. Tedy Praha-Curych-Paříž-Londýn-Sydney. Tak hladce jak se to dnes nanáší na papír to tehdy ovšem nešlo, byla to Odyssea, kterou jsme procházeli všichni, sokolici nesokolíci. Byli jsme však mladí a nás mladé to tak nebolelo. Opustit ale Evropu a skočit do neznáma ovšem ani pro nás nebyl žádný špás. A my věděli i nevěděli co na nás cestou čeká... Byť hrom však bil a mráz i v kosti vál... Byla to naše česká hudba odevěká... My při ní šli vždy dál, jen dál...

Emigrace

Pro nás, kteří máme podobné exulantské či emigrantské osudy, otiskujeme zajímavý článek, který tvoří část slavnostní publikace organizace Besedy Slovan, "Cestami demokracie". Kniha byla vydána na začátku roku 2001 k stému výročí založení Besedy Slovan v Ženevě.

Fenomen emigrace působí v současné společnosti České republiky rozporuplně. Na jedné straně není zpochybňován intelektuální a ekonomický význam lidí českého původu za hranicemi jejich první vlasti. Je však také zároveň evidentní, že to, čeho se nedostává především, je intenzivní a otevřená komunikace. Lidé vracějící se ze zahraničí nebo přijíždějící na návštěvu České republiky prožívají zklamání. Podněty k negativním pocitům odrážejí celou řadu sociálních problémů, jimiž žije společnost v českých zemích a lidé konce 20. století obecně. Navíc zvláštní aspekty "vynucenosti" české poválečné emigrace zůstávají v myslích navrátilců z exilu nestráveny a především nepochopeny ze strany příbuzných, známých i těch ostatních, kteří neodešli. Důsledkem takového stavu je pak vzájemná ztráta respektu a vstřícného pochopení.

Čas, který plynul po staletí, aby zaznamenával osudy českého exilu a emigrace, vytváří dlouhý a téměř nepřerušovaný tok událostí. Svědectví o jejich přibězích patří nezpochybnitelně do kontextu českých dějin. Mnohokrát se vynořila otázka, zda pro poznání exilové, exulantské, emigrantské a vystěhovalecké minulosti bylo uděláno vše potřebné. V jistých ohledech se dá říci, že bylo. Mnohé z dokumentů i ústního podání přešlo na stránky knih, periodik a jiných forem médií. Avšak doba od prvních vynucených odchodů až do dneška je natolik dlouhá, že vyzývá k stálým návratům. Dokonce bychom mohli říci, že se nemusí nutně jednat ani o notorického nespokojence, jenž by tvrdil, že existuje mnoho pověstných bílých míst, která je třeba zaplnit písemným či jiným svědectvím.

Od útěku českých exulantů v 16. století se ustaluje specifičnost vztahu českého exilu a domova. Vztah obou částí vykazuje mírný protimluv, jemuž je třeba rozumět a o jehož nové přítomné pochopení je třeba se stále pokoušet.

Protimluv je jednoduchý. Je to zkratka až šifra, symbol vzájemné funkce. Byl vyřčen mnohokrát a snad nejsilněji Edvardem Benešem těsně před jeho smrtí. Symbolika vypovídá o tom, že exil a domov jsou spojené nádoby. Avšak zároveň je podtrženo, že to, co zůstane prioritní, je domov. Obraz „dvou“ spojených částí, jichž konstantou musí být stejná úroveň hladin na obou stranách. Ale zároveň je také pouze deklarací citového postoje, výzvou do boje, něčím, co spíše odeznívá v citech, než se stane realitou.

Dokonce z toho, že hlavní věcí, o níž tu jde především, je domov, se následně dovozuje, že nároky si může klást právě proto pouze domov. Vše, co bude chtít na domově exil, musí projít schválením domova. Schválení pak připomíná spíše složitý trávicí systém společný pro mnoho organismů.

Promítněme si na úvod v letmém přehledu základní etapy dějin českého vystěhovalectví, do něhož si může každý čtenář zakomponovat existenci a význam ženevských Čechů sám a podle svého hlediska. Navíc na pozadí etap českého vystěhovalectví je pak také patrný charakter této vnější migrace. Nepochybně i bez dalšího aktuálního komentáře vyplyne potřeba nového a nového dialogu mezi těmi *tady* a *tam*.

Vystěhovalectví je přirozeným sociálním jevem. Může být samozřejmě dobrovolným nebo také vynuceným přesídlením jednotlivce nebo skupiny z jedné země do druhé. Mívá různou míru motivací: sociálně, hospodářsky, politicky, nábožensky nebo ideologicky orientovaných.

Je třeba ještě předem učinit malou poznámku o užívání pojmu "vystěhovalectví". Zahrnuje do sebe v současné češtině dvojí rovinu. Jednak bývá klasifikací odchodu za hranice, kdy motivy jsou ekonomického rázu, a zpravidla bývá zároveň vnímán i historický čas, v němž vystěhovačci odcházeli do ciziny. Je to především doba devatenáctého století a následujících několik desetiletí snad do druhé světové války, kdy se běžně použije slova vystěhovec. V druhém, méně frekventovaném slova smyslu, se vystěhovalectví používá pro odchod jakéhokoli druhu, to znamená, že zahrnuje odchod za hranice všech motivací a forem. Řekneme-li vystěhovec, myslíme tím kohokoli, kdo odešel za hranice. Vystěhovalectví je tudíž možno přijmout za jakýsi střešní pojem.

V dějinách českého vystěhovalectví se za první hromadný odliv obyvatelstva za hranice označuje českobratrská emigrace po porážce stavovského odboje 1547. Její kroky vedly do Polska a Poznaňska. Druhým hromadným vystěhovalectvím byl postupný odchod nekatolíků po bělohorské bitvě 1620. Nejprve odešli šlechtičtí účastníci odboje, pak evangeličtí kněží a učitelé, následování měšťany. Tehdy opouštěly domovy celé rodiny. Český šlechtic Vilém Slavata z Chlumu a Košumberka v Pamětech uvádí, že celkem emigrovalo 36 000 protestantských rodin. Byli mezi nimi Jan Ámos Komenský, Pavel Skála, Pavel Stránský, Václav Hollar, Karel starší ze Žerotína. Hlavním útočištěm se stalo Sasko, dále Slezsko, Uhry a Polsko. Exulanti se rozptýleně usazovali v Sedmihradsku, Rusku, Švédsku, Dánsku, Hamburku, Holandsku, Anglii, Braniborsku aj.

Následnou panovnickou reakcí na působení exulantů na nekatolíky v Čechách byl jezuitský protireformační teror za Karla VI. (1711- 1740), po němž následoval čtvrtý proud vystěhovalectví do Slezska, Saska a Pruska.

Pátý proud byl podnícen vyzváním pruského krále Fridricha II. ke kolonizaci pruského území. Agitaci prováděl kazatel Jan Liberda. Po několikaletém pobytu v Münsterberku (dnes to jsou Žembice v Polsku) se proud rozdělil. Zůstali jen luteráni a příslušníci bratrské církve se spojili s novými emigranty z Čech k dalšímu pochodu na Sycovsko. Zde založili Velký Tábor a později ještě Malý Tábor, Čermín a Veronikapol. Kromě Sycovska se usídlili také na Střelinsku, kde vybudovali osady Husinec a Poděbrady. Jiná část tohoto proudu se dostala do Opolska a vystavěla Bedřichův Hradec a Lubín a protestantská migrace osidlovala další místa.

Česká zemědělská kolonizace byla charakteristická pro celou dobu 19. století. Zároveň od poloviny století se projevovalo narůstání hromadného vystěhovalectví do velkých průmyslových center. Do 20. let 19. století spadá založení českých vesnic v Banátu. Stalo se tak na žádost zdejšího vojenského velitelství a bylo to opatření proti turecké expanzi na Balkáně. Češi vybudovali vesnice Svatou Helenu, Biger, Rovensko, Eibenthal, Šumicu a Novou Ogradinu na rumunském území a Ablián neboli Češko Selo, Veliký Bečkerek a Velké Srediště na území Vojvodiny.

Ve druhé polovině 19. století do první světové války dominovaly dva vystěhovalécké proudy z českých zemí. Jeden mířil do USA a druhý do Rakouska. Objevem zlatých polí v Kalifornii v roce 1848 vzrostlo vystěhovalectví za oceán. Po hospodářské krizi na konci 50. let a po občanské válce v USA v letech 1861- 1865 se naskytla možnost získat půdu v západní části USA. Pokles nákladů na lodní dopravu zavedením parolodí přispěl k vystupňování migrace tímto směrem. Její vrchol nastal v 80. letech. Jednalo se převážně o vystěhovalectví do zemědělských oblastí, kde postupně vznikala česká sídla: v Texasu Novohrad, Moravia, Praha, Velehrad, Vyšehrad aj., v Nebrasce Prague, Bruno, Kovanda aj., ve Wisconsinu Slovan, Mělník, Krok, Pilsen aj., podobně v Iowě. Od 80. let směřuje české vystěhovalectví také poměrně silně do průmyslových center, hlavně do Chicaga, New Yorku a Clevelandu.

Na rozdíl od rozptýleného usazování v USA se české vystěhovalectví do Rakouska koncentrovalo do Vídně. Jednalo se zvláště o řemeslníky a pracovníky dělnických profesí. Vídeň se stala po Praze druhým českým kulturním centrem. K hlavním proudům (do USA a Rakouska) se připojilo vystěhovalectví do ruského Polska a na Ukrajinu, kam zlákala osadníky laciná půda a také možností řemeslného, živnostenského i továrního podnikání.

V letech 1861 - 1865 se vystěhovaly české (ale také německé) rodiny z českých zemí na Krym. Vznikaly nové české vesnice Čechohrad a Bohemka a česko-německá vesnice Alexandrovka.

Třetí vlny náboženské emigrace se účastnili většinou poddani nekatolíci v polovině 17. století. Dostali se do Saska, Slezska a Pruska. Zmírnění protireformace v poslední čtvrtině 17. a počátkem 18. století v důsledku válečných a finančních potíží Leopolda I. a také Josefa I. znamená vzrůst nekatolíků v českých zemích, které podporovala exulantská centra v Žitavě, Pirně aj.

Několik českých rodin se usídlilo v dalších obcích bývalé tauridské gubernie. V letech 1867 - 1868 pozvala ruská vláda české osadníky ke kolonizaci černomořské oblasti. Ti se soustředili zvláště v osadách Metodějovka, Kyrilovka, Vladimirovka, Glebovka, Aderbijevka, Tekos, Tešeb, Anastasijevka, Pavlovka a Varvarovka. Další vystěhovalectví proběhlo v letech 1868 - 1874 do volyňské gubernie, kde bylo možno zakoupit lacinou půdu od polských statkářů. Vzniklo víc než 50 českých vesnic: v dubenském okrese Podhájce, Mirohošť, Sedmiduby, Závali, Straklov, Malín aj., v rovenském okrese Hlinsko, Hrušvice, Kvasilov aj., v luckém okrese Teremno, Borjatín, Hubín aj., ve vladimirovolyňském okrese Kupičev, v ostrožském okrese Hulč, Bludov, Antonovka aj. První českou osadou na Volyni byla obec Luthardovka (1863), založená asi sedmnácti rodinami potomků náboženských exulantů, kteří sem přišli z Polska.

Po roce 1900 se odstěhovalo několik rodin z Volyně na Sibiř do tomské gubernie, které se usídlily v obcích Sosnovka, Miltuš a Ditlov. Další Češi odešli do jenisejské gubernie.

Vystěhovalectví na území bývalé Jugoslávie vytvořilo tři jazykové ostrovy: v Chorvatsku, Vojvodině a Bosně-Hercegovině. Jiní čeští migranti skončili rozptýleně v Srbsku, Slovinsku a na dalmátském pobřeží. Nejstarší českou osadou v Chorvatsku bylo Ivanovo Selo, osídlené Čechy v roce 1826, dnes je to součást obce Grubešno Polje v Bjelovarském kraji, zároveň české rodiny přišly do hraničářské obce Veliki Zdenci aj. V jihovýchodním Chorvatsku mezi Sávou a Drávou vznikla nejsilnější koncentrace českého vystěhovalectví kolem Daruvaru.

Do bosenského Posávi přišli v roce 1894 čeští vystěhovalci z volyňské gubernie, kde odmítli přijmout pravoslaví. Založili Novou Ves u Bosanského Kobaše a o rok později Mačino Brdo a Vranduk u Doboje. Další část se usídlila v Malici a v Detlačkim Lugu v okrese Derventa.

Od poloviny 19. století začíná vystěhovalectví českých řemeslníků, živnostníků a především dělníků a zároveň od konce století se přidává sezónní zemědělské vystěhovalectví. Tyto proudy směřují zvláště v meziválečném období do západní Evropy. Převažuje úmysl dočasněho přesídlení nad stálým, které bylo charakteristické pro zemědělskou kolonizaci do 19. století. Vystěhovačci z ČSR byli po Polácích nejsilnější emigrací v městech meziválečného Německa. Nejdůležitější střediska krajanů byla v Drážďanech, saské Kamenici, Lipsku, Berlíně, Hamburku, Brémách a zvláště v průmyslových obvodech v Porýní a Vestfálsku. Od 90. let převládal příchod horníků a profesí spojených s těžbou.

Vystěhovalectví do Francie, Švýcarska a dalších zemí západní Evropy bylo za ostatními proudy zpožděno. První řemeslníci a živnostníci přišli do Paříže v polovině 19. století. Nárůst vystěhovalectví do Francie nastal až po první světové válce. Během 20. let vzrostly počty lidí z ČSR přítomných ve Francii z 5 000 na 80 000. Vystěhovačci působili ve všech departementech a pracovali v nejrůznějších povoláních. Nejvíce odcházeli do průmyslu, zemědělství a hornictví. Převažovaly válkou zničené a francouzským obyvatelstvem opuštěné prostory po celé zemi a zvláště na severu. Oblasti nejsilnější koncentrace českého vystěhovalectví do Francie vykazovaly čtyři departementy u severní hranice s Belgií a Německem (Pas-de-Calais, Nord, Moselle, Meurthe-et-Moselle) a čtyři departementy kolem Paříže (Seine, Seine-et-Marne, Seine-et-Oise a Oise). Velký nárůst prodělalo též vystěhovalectví do Belgie. Zájemci o dělnické profese se stěhovali do provincií Hainaut, Liège a Limburg, zatímco největší skupina starousedlíků (řemeslníků) přesídlila do provincie Brabant a zvláště do Bruselu již v 19. století. V menších počtech odcházeli vystěhovačci do Holandska, Anglie, Švýcarska a do dalších států Evropy.

V letech 1872 - 1875 odešly skupinky obyvatel z Broumova a Policka v severovýchodních Čechách do jižního Chile, kde vzniklo městečko Nueva Braunau. Na počátku 20. století odcházeli Češi do Argentiny, nejvíce do Buenos Aires a blízkého okolí: Berisso, Veronica, Avellaneda. Mezi profesemi převažovali inženýři, obchodníci a dělníci různých oborů. Během několika desetiletí vytvořili vystěhovačci silnou českou zemědělskou kolonii v severoargentinské provincii Chaco v okolí městečka Presidencia Roque Saenz Pena (1937 asi 5 000 Čechů). V Brazílii se nejvíce Čechů soustřeďovalo od 90. let ve státech Sao Paulo, Paraná, Santa Catarina a Rio Grande do Sul.

Zvláštním druhem bylo organizované vystěhovalectví z první Československé republiky do Svazu sovětských socialistických republik, které 1923 - 1932 řídila Komunistická strana Československa, když reagovala na rezoluci IV. kongresu Komunistické internacionály o proletářské pomoci sovětskému Rusku. Drobní řemeslníci z Prahy a z okolí Slaného tvořili jednu z prvních skupin. Pod názvem Pragomašina odjela do Tbilisi. Následovaly další. Po roce 1945 většina účastníků tohoto typu vystěhovalectví reemigrovala do Československé republiky.

Migrace českého etnika nekončily vždy jen v jedné lokalitě, případně založením osady. Následovaly druhotné migrace (jednotlivců, rodin i celých skupin), jichž výsledkem byl mnohokrát vznik dalších osad. Například následné generace prvních osadníků, kteří založili v polovině 18. století na Sycovsku Tábor a Cermín, začaly na počátku 19. století odcházet za lepšími životními podmínkami do polského vnitrozemí a 1803 položily základy k vesnici Zelov. Stejným způsobem si počínala i druhá část migrantů ze Sycovska, která 1818 započala budovat vesnici Kúcov. Podobné případy byly i na Balkáně. V Bulharsku při Dunaji vznikla na počátku 20. století česká vesnice Vojvodovo. Přišli do ní potomci českých rodin, které před 80 léty kolonizovaly neobydlenou část rumunského Banátu (založily obec Svatou Helenu). Druhotnou migrací vznikly české vesnice Goluboje v Moldávii nebo Bohemka v Kazachstánu. Migrační pohyb pokračoval dále. Směřoval buď na jiná místa ve světě (např. z Vojvodova na konci 20. let se Češi stěhovali do Argentiny), nebo vedl po 1918, 1945 a 1989 (i když v malých počtech) zpět do českých zemí.

České vystěhovalectví vykazuje řadu rysů společných s jinoetnickými migračními skupinami. Typické bylo, že čeští vystěhovačci pocházeli většinou ze středních a nižších sociálních vrstev, avšak ne z nejchudších (zvláště v těch případech, kdy bylo třeba financí na cestu nebo pro zřízení zemědělské usedlosti). Stěhovaly se povětšinou celé rodiny (vyjma sezónního vystěhovalectví nebo krátkodobých pobytů na předem sjednané pracovní smlouvy). Přestože byl věk vystěhovačců různý, stěhovali se nejvíce ve třetím a čtvrtém desetiletí svého věku. Do zemí východní a jihovýchodní Evropy se stěhovalo především zemědělské obyvatelstvo, řemeslníci, dělníci a také inteligence. Do západní Evropy mířilo zvláště ve 20. století nekvalifikované zemědělské i průmyslové dělnictvo.

SOKOL SYDNEY

Gymnastic Association Ltd.

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, 2086. Phone 9452 5617

POZVÁNKA.

**NA 51. ŘÁDNOU VALNOU HROMADU SOKOLA SYDNEY,
KTERÁ BUDE V NEDĚLI 14.DUBNA 2002. OD 14.00 HOD. V SOKOLSKÉM DOMĚ.**

POŘAD JEDNÁNÍ :

1. Zahájení Valné hromady bratrem starostou.
2. Volba zapisovatele a sčítatele hlasů.
3. Přečtení zápisu z minulé Valné hromady a jeho schválení.
4. Zprávy činovníků:
 - a. Starosty b. Místostarostů c. Jednatele d. Vzdělavatele e. Náčelníka
 - f. Náčelnice g. Matrikáře h. Společenský referent i. Hospodář j. Knihovník
 - k. Redaktora-Kronikáře, Kultúrního referenta l. Canberská pobočka
 - m. Pokladníka roční bilance.
5. Návrh na udělení absolutoria.

PŘESTÁVKA.

6. Volby Direktorů a členů výboru.
 - a. Starosty b. Místostarosty c. Jednatele d. Pokladníka e. Vzdělavatele
 - f. Náčelníka g. Náčelnice.
 - h. 12 členů výboru
 - i. 12 náhradních členů výboru
 - j. Právní zástupce Sokola Sydney
 - k. Auditor Sokola Sydney
7. Volné návrhy - diskuse
8. Zakončení Valné hromady.

Nesejde-li se ve 14.00 hod. dostatečný počet členů, Valná hromada se bude konati o půl hodiny později za každého počtu přítomných členů. Volné návrhy do discuse je třeba podati týden před konáním Valné hromady na adresu jednatele J. Jelínek 26 Robinson St. Chatswood 2267.

Je v zájmu všech členů Sokola Sydney se zúčastniti Valné hromady a přesevětit se o plnění úkolů Výboru zvoleném v minulém roce.

PAMATUJ., KDYŽ SE TI NĚCO NELÍBÍ, NAPRAV TO TÍM, ŽE PŘÍJDEŠ A PŘILOŽÍŠ RUKU K DÍLU !!!.

NAZDAR !

Jiří Jelínek starosta.

Jan Jelínek jednatel.

LIDÉ

Ve vynikající 3 svazkové knize o významných exilových osobnostech, "Poslední pocta" jsme našli následující životopis. O autorovi Jožkovi Pejskarovi někdy jindy.

HŘEBÍK ANTONÍN

* 24.2.1902, Řevnice u Prahy
† 20.11.1984, Chicago, Illinois, USA

Dr. ANTONÍN HŘEBÍK BYL POSLEDNÍ svobodně zvolený starosta Československé obce sokolské a dlouholetý starosta Ústředí československého sokolstva v zahraničí. Zasloužil se o rozvoj tělesné výchovy v Československu.

Psát nekrolog o významném představiteli Sokola, znamená psát o sokolské historii, minulé i přítomné, znamená vzpomínat na nádherné všesokolské slety, připomínat desetitisícové, nadšené sokolské manifestace, průvody, jásající Prahu i ostatní československá města. Ale také připomenout doby útisku, perzekuce, ať již za monarchie, německých nacistů nebo komunistů, tedy za éry totalitních režimů, které postupovaly proti vyznavačům Tyršova a Fügnerova Sokolstva stejně nepřátelsky a stejně nenávisně. Všechny tyto tři neblahé etapy v sokolské historii prožíval dr. Antonín Hřebík, narozený 24. února 1902 v Řevnicích u Prahy. Dědeček i Hřebíkův otec byli spoluzakladateli sokolské jednoty v jeho rodné obci. Do Sokola začal chodit od svých čtyř let. Od r. 1919 byl po šestnáct let vzdělavatelem jednoty, později okrsku a ve svých dvaceti letech byl zvolen vzdělavatelem Jungmannovy sokolské župy v Praze na Smíchově. Od r. 1921 již byl činný v Československé obci sokolské. Bylo to ještě za starostování jednoho z nejzasloužilejších sokolských činovníků - dr. Josefa Scheinera, který za 1. světové války financoval Masarykův, Benešův a Štefáníkův zahraniční odboj. Od té doby zastával dr. Hřebík různé sokolské funkce a byl také náměstkem ústředního vzdělavatele Československé obce sokolské. R. 1929 dosáhl hodnosti doktora práv na Karlově univerzitě v Praze a od r. 1934 měl ve Zbraslavi nad Vltavou vlastní advokátní kancelář. V té době byl také náměstkem starosty a později starostou Scheinerovy sokolské župy.

V roce 1940 byl zvolen jedním ze čtyř náměstků starosty Československé obce sokolské. V té době již byl v protinacistickém podzemním odboji, předsedou Sokolské revoluční rady a členem odbojové skupiny „Jindra“. V říjnu 1941 si pro dr. Hřebíka přijelo gestapo a uvěznilo ho, nejdřív v Terezíně, odkud byl transportován do koncentračního tábora v Osvětimi. Později se octl ve věznici gestapa v Benešově.

Po skončení 2. světové války a po návratu z vězení spočinulo na dr. Hřebíkovi, který byl jednomyslně zvolen starostou Čs. obce sokolské, mající přes jeden milión členů, nesnadné břímě a velké úkoly: co nejrychleji zorganizovat Čs. obec sokolskou, jejíž jednotlivé jednoty a župy nacisté rozpustili, více než dvanáct tisíc sokolských pracovníků uvěznilo a na pět tisíc - převážně zkušených a zasloužilých - sokolských činovníků umučili a popravili. Avšak komunisté, kteří se po roce 1945 stali rozhodující politickou silou ve státě, viděli v sokolské myšlence nebezpečnou překážku na své cestě k totalitní moci a tyranii. Dr. Hřebík cítil velikou povinnost k národu - zabránit zkomunizování čs. tělesné výchovy a zničení Sokolstva. Boj s komunisty nebyl snadný a vyžadoval neobyčejné osobní kvality. Dr. Hřebík se svými odanými spolupracovníky docílil vytvoření demokratického Čs. tělovýchovného svazu s počtem asi dvou miliónů členů, do jehož čela byl postaven. Utvořením tohoto Svazu zůstala tělesná výchova a sport takřka jediným oborem veřejné činnosti, jehož se komunistům až do převratu v únoru 1948 nepodařilo zmocnit.

Od r. 1945 byl dr. Antonín Hřebík poslancem Národního shromáždění za čs. stranu nár. socialistickou, byl členem jeho bezpečnostního výboru, ve kterém odporoval zákeřným komunistickým akcím proti demokracii a lidským právům. Vystupoval ostře proti zneužívání znárodnovacích dekretů a zvláště tzv. retribučního dekretu.

Po únorovém puči r. 1948 byl jedním z prvních poslanců, kteří odmítli spolupracovat s komunistickým režimem a vzdal se ihned poslaneckého mandátu. Odmítl také vést Sokolstvo podle komunistických příkazů a musel proto z Čs. obce sokolské odejít.

V květnu 1948 uprchl se svojí chotí Annou, rozenou Strakovou, bývalou cvičitelkou a náčelnicí Sokola v Řevnicích, do západního Německa, odkud později odjel do Belgie. Po návštěvě Sokolů v Paříži a v Londýně odjeli Hřebíkovi v říjnu 1948 do Spojených států. Usadili se v Chicagu, kde se okamžitě zapojili do krajanské a exilové práce. Po příchodu dalších předních sokolských pracovníků do exilu, především náčelnice Marie Provazníkové, ustavil dr. Hřebík Ústředí československého sokolstva v zahraničí, jehož se stal starostou. V Chicagu se stal redaktorem krajanského deníku „Hlasatel“, po dlouhou řadu let psal sokolské rozhlasové

pořady pro Svobodnou Evropu v Mnichově, psal četné články o Sokolstvu pro krajanský a exilový tisk, byl členem Rady svobodného Československa od jejího založení, byl činný v Čs. Národní radě americké a předsedou její odbočky Dr. Milady Horákové v Chicagu, členem Společnosti pro vědy a umění, byl aktivní ve Svazu čs.-polského přátelství, v čs. straně národně sociální v exilu.

Dr. Antonín Hřebík napsal:

„Třicet let Sokolské župy Jungmannovy. Publikace, 1927
„Poslání a úkoly Československé národní rady americké“, Chicago, 1952

V roce 1955 - u příležitosti dedikace pomníku T.G. Masaryka v Chicagu - redigoval památník „Amerika Masarykovi“.

Dr. Hřebíkovi se za jeho veřejnou, především však sokolskou činnost dostalo řady vyznamenání:

Roku 1945 mu prezident Dr. E. Beneš udělil Československý válečný kříž s medailí za zásluhy 1. stupně za jeho protinacistickou činnost v době 2. světové války.

R. 1948 obdržel pamětní medaili Královské belgické federace gymnastů za zásluhy o rozvoj tělesné výchovy.

R. 1961 byl vyznamenán francouzským řádem „Le Mérite national Français“ za mimořádné zásluhy, prokázané lidské pospolitosti na poli tělesné výchovy.

S dr. Antonínem Hřebíkem se na poslední cestě rozloučili chicagští Sokolové a krajané, kteří se dostavili k rakvi zesnulého v hojném počtu. Za Ústředí čs. sokolstva v zahraničí se se svým dlouholetým starostou rozloučil jeho nástupce, starosta Jan Waldauf, za Americkou obec sokolskou její starosta Roy Žitný, za Československou národní radu americkou Dr. Leopold Rozbořil a za čs. stranu národně sociální v exilu, jejímž byl dr. Hřebík zástupcem v pražském parlamentu, vzdala zesnulému poslední hold místopředsdkyně strany, Rozina Nehasilová.

SOKOLSTVO A ÚNOR 1862 — 1948 — 1962

Dr. Antonín Hřebík

Kdyby Československo bylo svobodné a kdyby náš národ netrpěl pod komunistickou diktaturou, 16. únor 1962 by byl jedním z největších svátků našeho národa. V Praze by se konaly přípravy k mohutnému všesokolskému sletu na oslavu 100. výročí založení první sokolské jednoty - dne

16. února 1862 - a z celého světa by se chystaly do Prahy nesčetné výpravy krajanů i cizinců.

Sokol, který započal svou výchovnou a budovatelskou práci před sto lety, se postupem času stal nerozlučnou součástí našeho národa, národ jej pokládal za svůj - za něco, bez čeho si nebylo možno představit život našeho národa od šedesátých let minulého století - a jeho novodobé dějiny, jež Sokolstvo pomáhalo utvářet.

Nebylo tomu tak jen v našem národě doma. Sokol brzy zapustil své kořeny i všude tam, kam osud zavál naše krajané - Čechy či Slováky.

Svémi všesokolskými slety, o nichž Jan Masaryk krátce před svou smrtí prohlásil, že jsou nejučinnější, nejtrvalejší a zároveň nejlacinější propagací našeho státu, svými nesčetnými zájezdy do ciziny a úspěchy na mezinárodním kolbišti, seznamovalo Sokolstvo svět s našim národem - a později s našim spořádaným demokratickým státem.

Drobnou, vytrvalou, každodenní prací - jak to Sokolstvu uložil Tyrš - konanou desetitisíci dobrovolných pracovníků, cvičitelů, cvičitelek a vzdělavatelů, pomáhalo Sokolstvo upevňovat zdraví národa, zvyšovat jeho brannost a připravovalo národ k boji za svobodu.

Ve svém posledním poselství svobodné Československé obci sokolské - 28. října 1947 - zhodnotil prezident Dr. Edvard Beneš význam a poslání Sokolstva slovy: „Sokolstvo mělo vždy význačnou úlohu v našem životě a podstatně přispělo k dosažení dnešní úrovně státního, politického, kulturního a sociálního života u nás. Hluboká demokratičnost Tyršova a Fügnerova, vysoký stupeň odpovědného vlastenectví a zdůraznění mravních základů sokolského bratrstva byly hodnotami, z nichž rostly v sledu generací statisíce tělesně i duchovně krásných českých a slovenských lidí.“

Pro toto poslání a pro tyto zásady nenáviděly a pronásledovaly Sokolstvo všechny totalitní režimy, ať to byla habsburská monarchie, Hitlerův nacismus anebo nyní komunismus. Všechny se snažily Sokolstvo umlčet a zničit. Jejich úsilí však bylo marné. Při jejich dočasné síle a hrubé moci se jim podařilo rozbít sokolskou organizaci, odstranit, umučit a popravit nepřehledné řady věrných sokolských pracovníků, avšak žádný z jejich surových zákroků nikdy neznamená - a nebyl - koncem Sokolstva.

Ani komunisté se tohoto konce nedožijí!

Sokolství vniklo příliš hluboko do srdcí a myslí nejen Sokolů, ale i drtivé většiny našeho národa,

stalo se součástí jeho národní povahy a nemůže být od ní žádným násilím odtrženo!

Komunisté, věrní marx-leninské zásadě, že do služeb komunismu musí být zapřaženy všechny tzv. masové organizace, usilovali hned od května 1945 o ztotalizování čs. tělesné výchovy. Rozhodnému odporu Sokolstva - za upřímné spolupráce Dělnických tělocvičných jednot, Orla a sportovních svazů - se však podařilo toto komunistické úsilí zmařit a zabránit komunistům zmocnit se tohoto důležitého úseku národní výchovy.

Utvoreni demokratického Československého tělovýchovného svazu, který byl - přes zoufalý odpor komunistů - založen 16. listopadu 1946 a v němž bylo všem členským organizacím zachováno právo na jejich vlastní ideologii, bylo velkým vítězstvím Sokolstva v boji proti komunismu.

Ve snaze posílit víru čs. lidu v demokracii chystalo Sokolstvo na rok 1948 svůj XI. všesokolský slet. Jeho zahájením byly Zimní sletové hry, které se konaly ve dnech 15. až 22. února 1948 ve Vysokých Tatrách. K tomuto zahájení sletových slavností se sjeli závodníci a závodnice z celé republiky, vedoucí představitelé Československé obce sokolské, zástupci města Prahy, řady čs. ministerstev, čs. armády, Slovenské národní rady, Sboru povereníků a členských organizací Čs. tělovýchovného svazu.

Do Tater, jako vůbec do vzdáleného venkova, nepronikly hned zprávy o tom, co se koncem tohoto únorového týdne začalo odehrávat v Praze. A také odpověď na náš telefonický dotaz zněla, že jde jen o „normální krizi vlády“.

Když jsme se však v pondělí 23. února 1948 vrátili do Prahy a viděli jsme situaci, byla ihned na příští den svolána do Tyršova domu schůze členů představenstva ČOS, přítomných v Praze, na níž bylo rozhodnuto navštívit okamžitě prezidenta Dr. Edvarda Beneše a nabídnout mu pomoc Sokolstva. Na naši telefonickou žádost jsme byli pozváni na Pražský hrad na středu 25. února 1948 dopoledne. Pětičlenná delegace představenstva ČOS se zdržela na Pražském hradě velmi dlouho, k prezidentovi však nebyla vůbec uvedena. S prezidentem jsme jednali jen prostřednictvím Dr. Jíny, který nám na naše dotazy přinášel odpovědi Dr. Beneše.

Teprve v budoucnosti bude možno zjistit, zda Dr. Jína nebyl již tehdy pod nějakým tlakem a zda jeho odpovědi na naše dotazy tlumočily přesně prezidentovy vzkazy.

Představenstvo ČOS, které se mezitím znovu shromáždilo v Tyršově domě v Praze a jemuž jsme podali zprávu o prezidentových vzkazech, se po

dlouhé a vážné rozpravě jednomyslně usneslo odmítnout jakékoliv akční výbory v sokolských župách a jednotách a s největším urychlením svolat schůzi nejvyššího orgánu československého Sokolstva - výboru ČOS.

Pro další vývoj událostí bylo však již svolání schůze výboru ČOS komunisty znemožněno - a moje odmítnutí veřejného prohlášení jménem Sokolstva, které na mně žádali komunisté, znamenalo můj odchod z funkce starosty ČOS.

Zbraně v té době Sokolstvo nemělo. Marně o ně několikrát žádalo - k provádění branné výchovy svého členstva. Všechny jeho žádosti v tomto směru byly zamítnuty s odůvodněním, že branná výchova byla svěřena - Svazu brannosti.

Zvláštní shodou okolností jel v sobotu 14. února 1948 - v tentýž den, kdy jsme odjížděli se sokolskou výpravou na Zimní sletové hry na Slovensko - stejným vlakem z Prahy do Přerova ministr Jan Masaryk. Cestou jsme spolu několik hodin hovořili o politické situaci. Ministr Masaryk byl tehdy naplněn pevnou vírou, že komunisté prohrají květnové volby 1948 a že u nás zvítězí demokracie.

V to pevně věřilo i Sokolstvo, které se snažilo pomáhat k tomu jednak svým bojem proti komunistickému úsilí o ztotalizování čs. tělesné výchovy, jednak pilnými přípravami na XI. všesokolský slet v létě 1948, který měl být mohutnou národní manifestací za demokratické ideály - a také byl, i když se konal již za komunistického režimu.

Podle svědectví Vojty Beneše byl XI. všesokolský slet poslední radostí a povzbuzením prezidenta Dr. Edvarda Beneše, který, když slyšel všechno to nadšení a provolávání protikomunistických hesel při sletovém průvodu, prohlásil podle svědectví Vojty Beneše: „To je veliká věc. Svět alespoň vidí, kde stojí náš lid!“

Po puči v únoru 1948 se komunisté nejprve pokoušeli zmocnit sokolské organizace. Dobře věděli, že je to pevně vybudovaná organizace, která měla více než 3.300 jednot, na 1.200 sokoloven a více než 1.800 sokolských cvičišť a snažili se z ní proto udělat komunistickou fyskulturou.

Když se jim to - pro věrnost sokolského bratrstva ideálům svobody a demokracie - nepodařilo, zničili postupně sokolskou organizaci a snažili se ji nahradit totalitní komunistickou fyskulturou, která však je - a zůstane - našemu národu cizí.

České Slovo, Mnichov, únor 1962

Rodinná kronika

Mnohý z nás, kdo opustil vlast ilegálně, má život poznamenán událostmi, které by nechtěl opakovat. Jak vtěsnat jeden takový příběh na stránku papíru, aby nevypadal jako klišé? Posud'te sami.

Odysea 27 letého Oldřicha Mařika a jeho rodiny začala v roce 1949. Nejprve, díky důraznému varování odešel narychlo z Tachova Oldřich, 22 km dlouhou, zasněženou cestou do bezpečí sousedního Německa. Hrozilo mu zatčení za pomoc poskytovanou při přechodu hranic těm, kteří se obávali persekuce v komunistickém ČSSR.

Jeho žena a 8 měsíční dcerka Anička ho následovaly za několik týdnů do pohraničního Rozvadova, ukryty pod sedadlem kamarádova náklad'áku a odtud v noci, přes řeku a lesem do německého amerického pásma. Setkání s Oldřichem domluvené pomocí přátel, zázračně vyšlo

Následovala doba pobytu v táboře Murnau a posléze v italském táboře v Bagnoli. Tam bylo třeba rozhodnout o budoucnosti. Shodli se na odchodu do Austrálie, která poskytovala čs. uprchlíkům okamžitý azyl. 30 denní cestování na nákladní norské lodi se podmínkami podobalo spíše přepravě konviktů z Anglie do Austrálie v minulém století. 2000 bezdomovců, nedostatečná strava, nedostatek vody, hygiény a epidemie spalniček. To vše na jedné lodi.

Po osvobuzujícím přistání v Sydney nastala cesta vlakem do Bathurstu. Ubytování v chatách z vlnitého plechu, 3 rodiny v jedné chatě. Muži dojížděli za prací do Parkes. Nikde nebylo možné najít ubytování pro rodinu s malým děckem. V odpovědi na inzerát v němž se nabízelo bydlení za minimální poplatek a pomoc při dostavování chaty, se Maříkovi octli na Palm Beach. Nic nevadilo, že chata byla dostavěna jen z venku, spalo se na matracích na zemi, že za nábytek sloužily bedny na mlékové lahve a že 2 roky se vařilo a peklo na Primusu. Co nedokáže mládí! Bylo jim tenkrát krásných 22 a 28 let.

Při všech straostech byly chvíle i pro zasmání. To když se Liduška vrátila z vytoužené prohlídky Sydney a její parádní, vlastnoručně zhotovené šaty z věnovaných krajkových záclon se na zpáteční cestě rozpadly v místech sluncem přepálených!

Oldřich pracoval rád a práce pro poctivé ruce bylo dost. Liduška přivydělávala šitím, k Aničce přibyla Liduška, ušetřilo se na zálohu na vlastní pozemek a na pozemku se vlastními silami kousek po kousku postavil domek. A v těch místech se také, řízením osudu, jako ve všem co předcházelo, na kousku novin k podpálení, černé na bílém, našlo oznámení o začínající sokolské aktivitě v tělocvičně na Fort Street.

Ostatní je už dávnou minulostí. Snad jen uvedu, že tak začal v rodině Maříků nový život v sokolském duchu, přerušovaný odchodem z rodného místa, že maminka Liduška byla administrátorkou sokolského Věstníku po 30 let, a Oldřich Mařík, oslavující letos své 80tiny, byl za celoživotní práci v sydneyjské sokolské jednotě zaslouženě odměněn nejedním vyznamenáním. A dcerky? Těm, dnes už dospělým, s vlastními rodinami, bylo tehdy největším potrestáním nesmět jet z Mona Vale na cvičení do Sydney.

Opouštíme Oldřicha a Lidušku po první fázi jejich záslužného života. V těch dalších, neméně plodných, nám Maříkovi dodnes dávají příklad co je možné vykonat, když se chce.

B. J.

NÁŠ PROFIL

VYHRÁL SVŮJ ŽIVOTNÍ BĚH

Václav Roflík se narodil roku 1921 v Lounech jako syn železničního zřízence. Později se rodina přestěhovala do Hřivic a Václav se vyučil elektrikářem. Jeho největší láskou, která jej provází po celý život, je sokolství a práce pro Sokol, ve kterém se později stal náčelníkem.

Po únoru 1948 komunisté postupně omezovali sokolskou činnost, což vyvolávalo odpor, který přerostl v politický odboj. Při jedné ze sokolských protestních akcí byl Václav Roflík spolu s dalšími zatčen a uvězněn v Plzni na Borech. Vězeňský život tam s ním sdíleli generálové Pika, Kulvašer, plukovníci Vosátka a Příkryl, major Pernický, západní letci Chábera, Bryks, hokejisté Konopásek, Roziňák, Boža Modrý a plejá-

du dalších osobností. Sřežiti je obávaní bochoři Šafářík a Brabec, tvrdá káznice je ničila po tělesné i psychické stránce. Každý myslel na útěk, který se však podařil jen některým.

I ve vězení si Václav Roflík udržoval dobrou fyzickou zdatnost cvičením. Jednou, když vězni pracovali na výkopech mimo věznici, využil nepozornosti dozorců a utekl. Běžel tehdy svůj životní závod – stráž-

ho nedohonily. Potom pomohli známí a příbuzní. S kompasem na ruce se vydal směrem ke státní hranici a po strastiplné cestě přešel nedaleko Mariánských Lázní do západního Německa. Ve chvíli, kdy začínaly práce na výstavbě „železné opony“. Dostal se do sběrného uprchlického tábora, kde bylo již mnoho dalších utečenců a svízelné životní podmínky. Utvářely se zde různé názorové politické skupiny a působila tajná rozvědná organizace. Utečenci, kteří měli fyzické předpoklady, byli často vysíláni zpět do vlasti s úkolem pomoci v domácím odboji. Václav Roflík tak několikrát přešel sřeženu hranici. Při jedné akci, která byla vyzrazena, byl postřelen. Další účast odmítl a požádal o azyl v Kanadě, kde žije dosud.

Od roku 1989 se pravidelně vrací do vlasti za svým synem, aby spatřil rodné Louny a řeku, u které prožil klukovská léta, poslechne si lounskou dechovku. Loni si splnil jeden ze svých velkých snů – zúčastnil se XIII. všesokolského sletu. Skladbu Věrné gardy dokonce nacvičil sám s pomocí brožurky. Letos oslavil 28. října osmdesáté narozeniny a jeho velkým přáním je zavcičit si ještě na XIV. sletu.

Jiří Linc, Louny

SOKOL 12/2001

VZPOMÍNKA NA JANA PALACHA

16. ledna jsme si připomněli 33. výročí tragické smrti mladého studenta Filozofické fakulty Univerzity Karlovy Jana Palacha. Ten se necelý rok po invazi vojsk zemi Varšavské smlouvy na protest proti okupaci na Václavském náměstí polil hořlavinou a zapálil. Utrpěl při tom velmi těžké popáleniny, na které o tři dny později zemřel. Zřejmě nejintenzivněji na tento čin vzpomínají lidé v jeho rodných Všetatech na Mělnicku. Zde se pravidelně od roku 1990 koná pietní memorial na jeho počest. I letos se sešlo zhruba 120 lidí, kteří hlediště zdejšího kina zaplnili do posledního místa.

Celé setkání tradičně pořádala Společnost Jana Palacha, která má dnes kolem 300 členů z celé republiky. "Je to naléhavé, protože současná mládež už těžko vysvětluje, kdo to byl Jan Palach. Většinou jen vědí, že se upálil," řekl po ukončení večera jednatel společnosti Lubomír Horák. "Naším úkolem je proto touto akcí každoročně připomínat a zdůrazňovat naléhavost a smysl Palachova činu." Společnost Jana Palacha kromě pořádání každoroční piety vydává nepravidelný bulletin a publikace o Palachově odkazu.

Dvacetiletý Jan Palach však nebyl zdaleka jediný, kdo se k takovému způsobu demonstrace hrůzné absurdnosti poměrně v naší vlasti odhodlal. V jeho stopách šli další mladí lidé např. Josef Hlavatý, Miroslav Malinka, Blanka Nacházelová a Jan Zajíc. Ani na ně bychom neměli nikdy zapomenout.

<http://www.czsk.net>

MARTIN PÍSECKÝ

Šlépějemi dějin a významných výročí v lednu a únoru

- Před 710 - ti lety, **20. ledna 1292**, se narodila **Eliška Přemyslovna**, česká královna, matka Karla IV., krále českého a císaře římského
- Před 580 - ti lety, **6. ledna 1422**, tábořské a pražské vojsko vedené husitským hejtmanem Janem Žižkou z Trocnova porazilo křížácké vojsko krále Zikmunda Lucemburského, vnuka královny Elišky Přemyslovny.
- Před 390 - ti lety, **20. ledna 1612**, zemřel král český a císař **Rudolf II.**
- Před 200 lety, **17. února 1802**, se narodil **Vincenc Morstadt**, rytec, grafik a malíř, který se proslavil svými panoramatickými rytinami Prahy.
- Před 140 - ti lety, **16. února 1862**, na schůzi v Panské ulici v Praze byla založena první sokolská jednota.

Sokol Pražský

Národní listy tenkrát napsaly: "O účelu a prospěšnosti tělocvičné jednoty netřeba zde šířiti slov, toliko podotýkáme, že do tělocvičné jednoty vstoupiti může každý bez rozdílu stavu, zejména upozorňujeme na tuto příležitost zdravého cvičení těla umělce, obchodníky, průmyslníky a takové řemeslníky, kteří za svým povoláním málo příležitosti mají tělu svému dostatečného poskytnouti pohybu." Tyto zásady platí pro Sokol dodnes. Jeden ze zakladatelů a první starosta Sokola, Dr. Miroslav Tyrš, starosta první jednoty byl také autorem stanov. Nové sokolské hnutí se rychle šířilo a za 20 let v roce 1882 se konal první všesokolský slet na Střeleckém ostrově v Praze.

- Před 110 - ti lety, **16. ledna 1892**, se narodil **Josef Skupa**, český loutkář, který vytvořil známé postavičky Spejbla, Hurvinka a Máničky.
- Před 100 lety, **24. února 1902**, se narodil **Dr. Antonín Hřebík**, který byl posledním starostou ČOS před komunistickým pučem v únoru 1948, byl také poslancem národního shromáždění za stranu národně socialistickou. Po odchodu na západ se stal starostou Československého sokola v zahraničí.
- Před 90 - ti lety, **5. ledna 1912**, byl v Praze otevřen "**Obecní dům**", dnes známý více pod lidovým jménem "Repre". V posledních letech byl nádherně rekonstruován a stal se jednou z nejvýznamnějších památek české secese. Autory Obecního domu byli architekti **Osvald Polívka** a **Antonín Balšánek**. **12. února 1912**, se narodil **Jiří Trnka**, autor mnoha slavných loutkových filmů.
- Před 80 - ti lety, **1. ledna 1922**, byla sloučením okolních obcí s Prahou, která tehdy měla jen 8 čtvrtí vytvořena Velká Praha. Jednou z obcí připojených ku Praze bylo třetí největší české místo Žižkov. A **16. února 1922** byly dány do oběhu první československé mince.
- Před 60 - ti lety, **20. ledna 1942**, bylo ve Wansee u Berlína na schůzi 15 vedoucích nacistů a vedení SS přijato znůdné rozhodnutí "O konečném řešení židovské otázky", které počítalo se zavražděním 11 miliónů evropských židů.
- Před 30 - lety, **18. ledna 1972**, došlo v Sydney k největší dopravní nehodě v Granville; zahynulo přes 60 lidí a 200 bylo zraněno.

J. Z.

DOTAZNÍK ?

Sokol v Sydney obdržel dopis od pana Velvyslance Ing. J. Sládka ve kterém nás informuje, že vláda České republiky 18.12. 2000 se usnesla vysílati podle potřeby české učitele ke krajským komunitám v zahraničí.

Také v tomto roce odbor krajských a kulturních styků MZV ČR zjišťuje zájem a možnosti organizačního zajištění tohoto vládního programu.

Jak víte Sokol Melbourne velmi úspěšně zorganizoval výuku českého jazyka a dle informací slečna učitelka Milena vyslaná do Melbourne MZV má program na celý týden.

Pro Sokol Sydney, před podáním žádostí je nutné zjistit kolik dětí a kolik dospělých by mělo zájem se těchto kursů v Sokolském národním domě zúčastnit.

Prosíme, abyste se telefonicky spojili se vdělavatelem a knihovníkem Sokola Br. Rayem ČERNÝM Telefon 9451 4886, který byl pověřen tímto úkolem.

Děkujeme. Výbor Sokola Sydney.

SOKOL SYDNEY GYMNASTIC ASSOC. INC.
16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST 2086. Tel.9452 5617

Vážená sestro, vážený bratře.,

Příspěvky 2002. \$ 20-00

dovolujeme si Vás zdvořile upozorniti, že členské

účestník 2002. \$.....

příspěvky jsou nyní splatné. Srdečně děkujeme

za promptní uhrazení.

Celkem \$

=====

G.J.Jelínek, pokladník 53 Alice Str.SANS SOUCI 2219.

Šek prosím vystaťte na Sokol Sydney.Telefon 9529 8457.

Zájemci, kteří by chtěli vařit při sokolských zábavách, necht' zavolají do redakce či bratra Jendu Jelínka na tel. č.: 02 9419 4296.

Zprávy z našich misí

Volby 2002

"Vážení krajané,

Jak jste jistě zaznamenali, Českou republiku čekají v roce 2002 volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Tyto volby budou vyjimečné tím, že poprvé v novodobé historii České republiky se mohou voleb zúčastnit občané České republiky pobývající v době voleb mimo ČR.

V této naší první předběžné informaci vás chceme upozornit na některé základní body platné právní úpravy, t.j. zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dále jen zákon. V době, kdy pišeme tuto informaci, projednává Parlament ČR dvě novely předmětného zákona (vládní návrh a senátní návrh). Vládní návrh prošel prvním čtením v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR a byl předložen k projednání poslaneckým výborům. Senátní návrh, jenž mimo jiné předpokládá i korespondenční formu volby, byl předložen Poslanecké sněmovně, která se jím bude zabývat.

Základní informace:

- voličem je státní občan ČR, který dosáhl v den voleb věku nejméně 18 let
- volič hlasuje osobně, zastoupení není přípustné
- občané ČR, kteří v době voleb pobývají mimo ČR, mohou volit na zastupitelských úřadech ČR v zahraničí
- zastupitelskými úřady (dále jen ZÚ) jsou v případě Austrálie a Nového Zélandu určeny velvyslanectví ČR v Canbeře (jen pro obyvatele ACT) a Generální konzulát ČR v Sydney
- ZÚ povede zvláštní seznam voličů, a to pro voliče, který
 1. Nemá trvalý pobyt na území ČR a bydliště v územním obvodu ZÚ, pokud volič podá písemnou žádost o zápis a doloží originál, popř. ověřenou kopii dokladů potvrzujících
 - a) státní občanství ČR
 - b) bydliště v územním obvodu ZÚ, kde má být zapsán do zvláštního seznamuŽádost musí být doručena anebo předána ZÚ nejpozději 40 dnů přede dnem voleb.
 2. Volí na voličský průkaz. Pro ty voliče, kteří mají trvalé bydliště v ČR a v době voleb mají bydliště v územním obvodu ZÚ (např. turisté, zaměstnanci, studenti apod.)

Informování voličů:

GK Sydney bude brzy informovat potenciální voliče v širším rozsahu a dále pak počítáme se zveřejněním informací o volbách v australských sdělovacích prostředcích - Sydney Morning Herald a v rozhlase.

Vážení krajané,

po mnoha letech tak budete mít možnost se aktivně svým hlasem zapojit a ovlivnit tak výsledky voleb 2002. Budete-li mít zájem a konkrétní dotazy, obraťte se na nás, rádi vás budeme informovat o problematice, která vás zajímá".

*Ing. Jaroslav Doleček
generální konzul*

**Generální konzulát České republiky v Sydney
hledá**

Pracovníci na poloviční úvazek pro práci na vízovém oddělení.

Požadavky: znalost českého jazyka, trvalý pobyt v Austrálii, případně české občanství.

**CV zašlete na Generální konzulát České republiky v Sydney
169 Military Road, Dover Heights NSW 2030, fax: 9371 9635**

Po kulturní stránce
Tradice, ČR a svět: Výtah různých kulturních aktivit v r 2001
Z Kulturního servisu Odboru kulturních a krajských vztahů MZV ČR

V lednu a únoru:

- ✗ V římském Palazzo di Venezia se konala **výstava moravské gotiky**, která reprezentovala český stát při oslavách Svatého roku 2000.
- ✗ Národní technické muzeum v Praze představilo **Amerického vynálezce chorvatského původu Nikolu Teslu**.
- ✗ V českém kulturním centru v Stockholmu otevřel místopředseda vlády Pavel Rychetský **unikátní výstavu 47 kreseb dětí z terezínského ghetta**, "Motýla jsem tady neviděl". V ČR se po válce zachovalo asi 4500 obdobných dětských kreseb z Terezína, které dnes patří do sbírek židovského muzea v Praze. P. Rychetský vedl v té době delegaci na Mezinárodním fóru o boji proti netoleranci. (Pozn. redakce: V říjnu minulého roku, Heristoria press vydala v Sydney knihu "Pictures of a Strange Town" od Sandra Lee Braude. Kniha pojednává o práci umělkyně Friedl Dicker Brandeis s dětmi v Terezíně. Po válce byly kufry kreseb spolupracovníci převezeny do Prahy. Nyní tvoří základ sbírky, která je ukazována po světě.)
- ✗ Kvůli velkému zájmu o vstupenky na představení kubánských muzikantů - představitel **Buena Vista Social Club** - byl koncert přesunut z Národního domu na Smíchovské do dvorany Veletržního paláce.
- ✗ Otevření retrospektivní výstavy - více než 200 exponátů: obrazů, plastik, artefaktů z jednotlivých Švankmajerových filmů, koláží a grafických listů odrážejících surrealistické ladění - z **díla manželů Švankmajerových** se stalo velkou událostí jubilejního 30. ročníku Rotterdamského filmového festivalu.
- ✗ Byla otevřena v prestižním losangeleském Muzeu J. Paula Gettyho **výstava o zrodu střeoevropských metropolí** - Vídně, Budapešti, Temešváru, Záhřebu, Lublaň, Lvova, Krakova a Prahy.
- ✗ 500 historických pomůcek přiblížila expozice v zámku Kinských ve Valašském Meziříčí na Vsetínsku, nazvaná **Pomocníci v domácnostech našich prarodičů aneb jak strojky a přístroje měnily svět našich babiček**.
- ✗ **Symfonický orchestr** hlavního města Prahy FOK měl při **turné po Japonsku** čtrnáct koncertů. Koncerty první části zájezdu dirigoval dřívější dlouholetý šéfdirigent orchestru Jiří Bělohlávek, druhou polovinu Bohumil Kulínský.
- ✗ V Chorvatsku se uskutečnil **týden Jiřího Menzela**, který upozornil na filmové i divadelní aktivity umělce. Menzel v této zemi patří mezi hvězdy kulturní scény.

V dubnu a květnu (nemluvě o pražském jaru):

- ✗ Bližící se **Velikonoce** ovlivnily činnost muzeí a skanzenů. V Jílovém u Prahy připravilo regionální muzeum pravý středověký jarmark, kde se zdobily kraslice a perníčky, vznikala foukaná skleněná vajíčka i zvonečky. Velikonoční výstavu měli v Muzeu lidových staveb v Kouřimi, kde se nesla "smrt ze vsi". Tradiční velikonoční výstava se konala ve skanzenu v Přerově nad Labem.
- ✗ **Zlínská filharmonie Bohuslava Martinů** hostovala v Portugalsku po dobu dvou týdnů.
- ✗ Legendární rocková **skupina Olympic** odletěla na první samostatné turné po USA a Kanadě, kde v kanadských městech London, Toronto, Kitchener a Ottawa a v americkém Bostonu, New Yorku, Chicagu a Detroitu hrála především pro krajany.
- ✗ V Praze se představilo lotyšské umění v rámci kulturní akce **Dny Rigy v Praze**, které zahrnují výstavu obrazů, koncerty a baletní představení.
- ✗ Národní muzeum připravilo retrospektivu exilového výtvarníka **Jana Kristoforiho**, jehož grafiky, oleje, plastiky a trojrozměrné předměty zdobí sbírky světových galerií. Výstava se konala při příležitosti 70. narozenin, které autor poté oslavil v červenci.

- ✘ **Muzeum v Kašperských Horách** vystavilo na tři stovky exponátů luxusního skla ze známé sklárny Johann Lötze. Sklárna je známá zejména díky svým unikátním secesním dílům.

V červnu a červenci:

- ✘ Divadelní adaptací "Příliš hlučné samoty" v češtině a francouzštině byla v Paříži zahájena série akcí věnovaná spisovateli **B. Hrabalovi**. Francouzská akademie udělila českému spisovateli žijícímu ve Francii **Milanu Kunderovi** Velkou cenu za celoživotní dílo.
- ✘ Už po padesáté se uskutečnila celostátní přehlídka loutkového amatérského divadla **Loutkářská Chrudim**.
- ✘ V newyorském Muzeu designu byla zahájena první veřejná **výstava středoevropského sklářského návrhářství**, která zahrnuje období avantgardního umění dvacátých let minulého století v České republice, Rakousku, Německu a Polsku.

Srpen, září:

- ✘ Od dubna do srpna si prohlédlo až na 82.000 lidí výstavu **Deset století architektury** na Pražském hradě. Výstava představovala všechny architektonické skvosty české republiky.
- ✘ **Bývalé Sovovy mlýny** otevřely své dveře. **Muzeum Kampa**, které tu vzniká, připravilo výstavu monumentálních tapisérií výtvarnice původem z bývalé Jugoslávie a střešní část budoucí expozice obrazů **Františka Kupky** ze sbírky Jana a Medy Mládkových.
- ✘ **Pražské Černé divadlo** Jiřího Srnce dokázalo se svou adaptací **Lewisovy Alenky** v říši divů po tři dny vyprodat největší limský sál Santa Ursula. Divadlo pokračovalo ve svém turné do Venezuely, Panamy a Salvadoru.
- ✘ Mezi 39 předními prozaiky a básníky, které se zúčastnily Singapurského festivalu spisovatelů, byl český spisovatel **Arnošt Lustig**. V panelové diskusi na téma role historie v literatuře vyjádřil Lustig názor, že literatura je nejdůležitější součástí civilizace, jliž jediná - např. na rozdíl od architektury - zůstává zachována.

Říjen až prosinec:

- ✘ Říjen byl ministry kultury Křažkem a Dostálem vyhlášen měsícem slovenské a české kulturní vzájemnosti.
- ✘ V Národním muzeu byly vystaveny fotografie Rudolfa Štursy z Podkarpatské Rusi, zapomenutého koutu Evropy s nezničenou přírodou a pohostinnými lidmi, který byl v letech 1919 až 1939 součástí ČR. Podle předsedy Společnosti přátel Podkarpatské Rusi měla výstava být i připomínkou historického přínosu desetitisící Čechů, Moravanů a Slezanů při budování demokratické společnosti v této zemi.
- ✘ Koncerty, jimiž oslavila šansonierka **Hana Hegerová** 70. narozeniny, byly zcela vyprodány.
- ✘ Technické muzeum vystavilo práci 44 českých sklářských umělců pod názvem **Stanislav Libenský a jeho škola**. Expozice byla věnovaná mistrovi, který v r. 2001 slavil 80. narozeniny.
- ✘ Ukázky moravské keramiky od pravěku přiblížila výstava v Modré. V expozici byly např. zastoupeny **keramické výrobky z období lineární kultury**.
- ✘ **Nejoblíbenější postavičky českých kreslených Večerníčků** se představily irskému publiku v Dublinu.
- ✘ Dopravní podnik hl. m. Prahy pořádal v prosinci jízdu **Mikulášskou tramvají**. Historické tramvaje vozily děti ve dvacetiminutových intervalech po okružní trase: Výstaviště - Strossmayerovo náměstí - Náměstí Republiky - Václavské náměstí - Lazarská - Národní divadlo - Staroměstská - Malostranská.
- ✘ O **Vánocích** byly po České republice různě vystavovány **betlémy**. V Kopřivnici na Novojičínsku bylo např. vystaveno asi 150 betlémů z různých materiálů: ze dřeva, keramiky, papíru, paličkovaných krajků či skla.

Pro turisty: Přehled vybraných turisticky zajímavých akcí v ČR na první polovinu roku 2002

Praha

Od září 2001 - 28. 2. 2002

Vlastislav Hofman (1884 - 1964)

Výstava životního díla významného architekta českého kubismu - Dům U Černé Matky Boží

Od října 2001 - 3. 2. 2002

Sběratel Jiří Kolář

Výběr ze sbírky Jiřího Koláře přináší pohled na osobnost sběratele, který je sám umělcem - Veletržní palác

Od listopadu 2001 - 24. 2. 2002

Karel Svoboda

Výstava přinese komplexní pohled na tuto nepřehlédnutelnou osobnost české kultury 20. Století - Palác Kinských

Od prosince 2001 - 21. 3. 2002

Jan Kotěra a jeho škola (1871 - 1923)

Výstava k 130. výročí narození Jana Kotěry poprvé představí ve velkém souboru jeho dílo: jako teoretika, architekta, návrháře užitého umění i pedagoga - Obecní dům

10. 1. - 17. 3. 2002

59 nejznámějších děl Andyho Warhola - Veletržní

palác. Výstava se koná za podpory vlády USA a pod záštitou velvyslanectví Spojených států.

16. 3. - 2. 6. 2002

Střed Evropy kolem roku 1000 - Jízdárna Pražského hradu

Pod patronací šesti prezidentů evropských zemí (Německa, Rakouska, Polska, Slovenska, České republiky a Maďarska) se uskuteční v Praze výjimečná výstava, na které spolupracovalo 220 odborníků ze 6 zemí. Smyslem výstavy je ukázat střední Evropu jako místo, které má společné historické kořeny, dané vznikem samostatných států právě kolem roku 1000.

1. - 31. 5. 2002

Rodin v Praze - Křížová chodba a Rytířský sál, Staroměstská radnice

25. 4. - 15. 9. 2002

Florentinové - umění z doby medicéjských

velkovévodů. Výstava ve Valdštejské jízdárně, Valdštejské zahradě a Valdštejském paláci

12. 5. - 3. 6. 2002

Pražské jaro - 57. ročník mezinárodního hudebního

festivalu, největší přehlídka světové hudební kultury a jejich nejnovějších trendů

15. 6.-30. 6. 2002

Tanec Praha

14. ročník mezinárodního festivalu soudobého tanečního umění a pohybového divadla

Mimopražské akce

5. - 9. 6. 2002

Brno – město uprostřed Evropy - Festival zábavy pod

hrady Špilberk a Veverí. Ignis Brunensis – soutěžní přehlídka ohňostrojů, brněnské hradní slavnosti, pouliční divadlo, balóny nad Brnem, brněnské dětské dny, Klobásový festival ..

4. - 13. 7. 2002

MFF Karlovy Vary

Festival kategorie „A“, nejvýznamnější filmová událost ve střední a východní Evropě

14. - 16. 6. 2002

Kmochův Kolín

40. Mezinárodní festival dechových orchestrů pod záštitou předsedy vlády ČR

15. - 20. 6. 2002

Skupova Plzeň, loutkářský divadelní festival. Rok Skupy a Trnky.

21. - 30. 6. 2002

Mezinárodní divadelní festival Hradec Králové - divadlo evropských

regionů. Činohra, opera, pohybové divadlo, loutky, muzikál, pouliční produkce, koncerty ...

28. - 30. 6. 2002

57. Mezinárodní folklórní festival Strážnice

25. - 27. 5. 2002

Vlčnovské slavnosti – folklórní festival s tradiční

Jízdou králů. Koncerty dechových a cimbálových muzik, vystoupení souborů, výstavy, program v památkové rezervaci Vlčnovské budy, jarmark a Jízda králů – starobylý lidový zvyk.

červen/ červenec 2002

Smetanova Litomyšl – 44. mezinárodní operní

festival, největší "open air" festival v ČR

červen - srpen 2002

Concentus Moraviae, VII. ročník mezinárodního hudebního festivalu 13 měst. „Hudba moravských a dolnorakouských dvorů a zámků“

Sportovní akce

10. - 13. 1. 2002 se konala Jizerská padesátka, 35. ročník masového lyžařského závodu pro veřejnost.

8. - 10. 3. 2002

Mistrovství světa v letech na lyžích na můstku K 185, Harrachov

květen 2002

8.ročník Pražského mezinárodního maratonu

(z internetových stránek www.visitczechia.cz - změna vyhrazena)

Dvanáct západoevropských zemí si zvyká na Euro. Pojedete-li v letošním roce do ČR, prohlédněte si, možná naposledy, platné bankovky. Tato 'emancipovaná' žena se narodila téměř před 200 léty!

Kdo je kdo na našich bankovkách BOŽENA NĚMCOVÁ

Všechny dosud vydané slovníky spisovatelů a encyklopedie uvádějí, že Božena Němcová, dívčím jménem Barbora Panklová, se narodila 4. února 1820 ve Vídni, jako dcera rakouského kočího Johanna Pankla a české služky Terezie Novotné. O jejím původu a především o datu jejího narození vznikly již dříve pochybnosti, které se však teprve v poslední době dostaly do širšího povědomí veřejnosti. Objevují se úvahy, zda Božena Němcová nebyla dcerou mladší sestry kněžny Zaháňské, znalci se přou o to, zda jejím skutečným rokem narození byl rok 1816 nebo 1817. Jednotné názory nejsou ani na její pozdější život.

Nepochybné je, že Božena Němcová vyrůstala v Ratibořicích u České Skalice a v blízkých Chvaikovcích. V mladém věku byla provdána za úředníka Josefa Němce. Manželství s ním nebylo šťastné, snad pro velký věkový rozdíl, snad pro naprosto rozdílné povahy obou manželů. Pro své vlastenecké přesvědčení byl J. Němec neustále překládán z místa na místo po celých Čechách, i na Slovensko a do Uher. Časté změny pobytu a neutěšená materiální situace byly jistě pro rodinu s dětmi velmi nepříjemné. Bez toho však by se zřejmě Božena Němcová nestala tím, čím pro nás je - největší českou spisovatelkou 19. století. Její vstup do literatury ovlivnily styky s českými vlasteneckými kruhy za pobytu v Praze počátkem čtyřicátých let. Jejím prvním zveřejněným příspěvkem v časopise Květy byla vlastenecká báseň Ženám českým. Pobyt v různých krajích Čech, zejména na Chodsku, byl zdrojem pro sepsání Národních báchorek a pověstí, pobyt na Slovensku pro vydání Slovenských pohádek a pověstí. Ze svých pobytů na venkově čerpala Němcová i náměty pro cestopisné a národopisné obrázky a později pro své povídky a novely. Počátkem padesátých let

se poměry v rodině Němcových výrazně zhoršily. Oba manželé byli za aktivní činnosti v revolučních událostech roku 1848 pronásledováni úřady, byli pod stálým dohledem, Josef Němec byl vyšetřován a nakonec zbaven služby. Rodina žila z nepatrných honorářů Němcové a z příležitostných podpor. Rozpory mezi manželi se prohloubily. Přidala se nemoc dětí i Boženy Němcové samotné. Pak přišla největší rána osudu, zemřel syn Hynek, kterého Božena Němcová měla ze všech dětí nejraději, a do kterého vkládala velké naděje pro budoucnost. A právě v této době vzniklo její nejznámější dílo - Babička. Babičku psala Božena Němcová, jak se sama vyznala v dopisech přátelům, pro potěšení své duše. Před drsnou realitou se utíkala do vzpomínek na dětství a na milovanou babičku. Jejím cílem však nebylo napsat životopisný román, ale ukázat harmonický život prostých venkovských lidí i s jejich zvyky a pověrami. Proto je, podobně jako v jejich dalších povídkách, skutečnost do značné míry zidealizována. Víra v dobrého člověka, ve vítězství dobra nad zlem a šťastná zakončení všech příběhů jsou pro Boženu Němcovou charakteristické, a snad proto je nám její dílo blízké i dnes. V životě Boženy Němcové však na rozdíl od jejich pohádek a povídek šťastné zakončení chybí. Koncem padesátých let se rozpory mezi ní a manželem natolik vyostřily, že od něho s dětmi odešla. V r. 1861 odjela do Litomyšle, aby u nakladatele Augusty dohlížela na vydávání svých spisů. Její zdravotní stav se však natolik zhoršil, že nebyla schopna pokračovat v práci a těžce nemocná se ocitla zcela bez prostředků. Před vánocemi ji manžel na upozornění přátel odvezl zpět do Prahy, kde 21. ledna 1862 zemřela.

Cvičte s námi

Když čtu v novinách a vidím v televizi jak jsou v módě aerobics, jak je možné ztratit kila na váze a jak je důležité si udržet figuru, dobré zdraví a netloustnout, tak si říkám, kolik se asi musí za to všechno platit v různých těch klubech a podnicích. A představte si, my to vše máme v Sokole. A skoro zdarma. Také myslím na děti, které, místo toho aby čučely na televizi nebo kompjútr, si mohou hrát a cvičit v našem Sokole.

Přijďte si mezi nás zacvičit, zahrát volejbal, prohnat tělo v aerobics vedených ženami, které jsou specialistky v tomto oboru.

Máme i pingpongové stoly a pro pár minut klidu i pohodlnou čítárnu a knihovnu, ve které, kdyby byl zájem, by se mohly hrát i šachy. No zkrátka, přijďte se podívat. *Ray Černý*

TRÉNINK VE SPORTOVNÍM AEROBIKU

Trénink ve sportovním aerobiku je zaměřený na celkový rozvoj silových schopností statických i dynamických, pohyblivosti, osobitosti a tvořivosti, nácviku správného držení těla a rozvoje anaerobní a aerobní kapacity. Příště se zaměříme na technickou stránku sestav, tj. prvky a cviky, běžně zařazované do závodních sestav a na jejich správný nácvik.

Uvádíme přehled širokého spektra pohybových schopností a dovedností ve sportovním aerobiku, s výčtem nejzákladnějších prvků. Protože zatím nebylo ustanoveno oficiální české názvosloví pro jednotlivé prvky, v závorce je uveden jejich anglický výklad, běžně používaný nejen na mezinárodním, ale i na českém poli sportovního aerobiku.

STATICKÁ SÍLA (silové prvky)

1. kliky
2. přednosy, vznosy
3. podpory ležmo

Největším problémem při nácviku je naučit cvičence zapojovat při cviku správné svalové skupiny a dokázat udržet tělo ve stejné poloze po celou dobu kliku. Proto je třeba začít zpevňovacími cvičeními, při kterých se cvičenci naučí dokonale ovládat a vnímat své tělo. K tomuto účelu postačí jednoduchá gymnastická cvičení, která lze i po jejich zvládnutí nadále zařazovat do tréninkového procesu. Abychom dosáhli potřebné síly horních končetin, je nutné neustále posilovat příslušné svalové skupiny nejrůznějšími způsoby. Začneme například „dámskými kliky“ na kolenou, při kterých se snadno přesvědčíme, nakolik jsou cvičenci schopni udržet tělo zpevněné a jak jsou silní. Důležité je i postavení hlavy, která by měla být po celou dobu cvičení v prodloužení těla.

Rozdělení kliků:

Prsní klik (push-up) – postavení dlaní vůči podložce ve vzporu ležmo (výchozí poloha) je větší, než je šířka ramen, prsty na rukou směřují dovnitř k sobě. Při prsních klicích nejvíce zapojujeme prsní svaly a bicepsy.

Tricepsový klik (triceps push-up) – je o něco obtížnější, avšak na pohled zajímavější a „čistší“. Postavení paží ve vzporu ležmo je vůči podložce kolmé s prsty směřujícími dopředu, přičemž zápěstí jsou v jedné ose s rameny. Ve spodní poloze tricepsového kliku jsou lokty přitisknuty ze strany k tělu a ramena jsou těsně nad prsty rukou. Už podle názvu je jasné, že při těchto klicích zapojujeme především tricepsy, ale i deltové svaly. 24

VÝBUŠNÁ SÍLA (skoky)

1. skoky odrazem jednož
2. skoky odrazem snožmo
3. skoky s dopadem do kliku ležmo

FLEXIBILITA (prvky prokazující kloubní pohyblivost)

1. statická
2. dynamická

STATICKÁ SÍLA

Prvky statické síly rozumíme silové cviky, při kterých cvičence provádí cvik nebo setrvává po určitou dobu v jedné poloze. Činu prokazuje své silové schopnosti. Rozhodčí posuzují jak sílu horních, tak dolních končetin pravé i levé poloviny těla, jejichž poměr by měl být přiměřeně vyrovnan.

1. KLIKY (PUSH-UPS)

Jsou základní pohybovou dovedností – jako povinné prvky tvoří součást každé závodní sestavy. Při jejich správném provedení je nejdůležitější zpevnění celého těla a síla horních končetin

Hinge klik na obou pažích (triceps hinge push-up) – tento typ

kliku lze cvičit pouze v tricepsovém postavení obou paží. Výchozí poloha ve vzporu ležmo a první fáze kliku, kdy se pohybujeme směrem dolů, jsou totožné s tricepsovým klikem. Po tom položíme celé předloktí na podložku s mírným vysazením pánve směrem nahoru – pozor, nesmí dojít k prohnutí v oblasti bederní páteře. Následujícím pohybem se dostaneme zpět do polohy totožné s první fází kliku, kdy jsou ramena těsně nad prsty rukou. Pokračujete zvednutím do vzporu ležmo.

Pro upřesnění si rozfázujeme pohyb ještě jednou na čtyři části výchozí poloha – vzpor ležmo

1. fáze – pohybem dolů dostat ramena nad prsty
2. fáze – položit předloktí a mírně vysadit pánev
3. fáze – stejné jako v 1. fázi, ramena nad prsty
4. fáze – zvednout do výchozí polohy – vzpor ležmo

Postavení paží při prsním kliku

Hinge klik, druhá fáze

Postavení paží při tricepsovém kliku

Klik na jedné ruce s tricepsovým postavením paže

ležmo na jedné ruce jsou dolní končetiny doširoka rozkročené a volná paže připažená. Ramena by po celou dobu cvičení kliku měla zůstat v rovnoběžném postavení vůči podložce. Klik na jedné ruce existuje i ve své hinge podobě, a to jak v prsním, tak v tricepsově formě.

Klik na jedné ruce a jedné noze

Klik na jedné ruce a jedné noze (one arm one leg push-up) pro tento typ kliku je třeba perfektně zvládnout stabilitu v výchozí poloze. Pohyb zahajujeme ze vzporu ležmo na jedné ruce, druhá paže je v připažení, a na jedné noze, kdy druhá noha je zanožená. Dva podpírající body jsou vždy křížem proti sobě – tzn., že můžeme klik cvičit na pravé ruce a levé noze nebo na levé ruce a pravé noze. Opět je možné klik na jedné ruce a jedné noze dělat prsním, tricepsovým způsobem i v hinge podobě.

Poslední dva zmiňované typy kliku – **klik na jedné ruce, klik na jedné ruce a jedné noze** – vyžadují pro správné začlenění obrovské sílové dispozice, a proto je doporučujeme zařazovat až po perfektním zvládnutí všech předchozích druhů kliku a naplnění určitého sílového potenciálu. Je velmi důležité neposílat pouze jednu polovinu těla, proto zatěžujeme vždy obě strany svého velmi drahými

Mgr. Veronika Vrzbová, trenérka oddílu sportovní aerobiku Aerobic Team TJ Sokol Chrást

SOKOL "200"

Upozorňujeme, že v sokolském Věstníku je možno uveřejňovat inzeráty dle vlastního přání. Informace podá bratr Jiří Jelínek na tel. č.: 02 9529 8457.

BRANKÁŘI, POZOR! Josef Bican na vrcholu kariéry v milovaném dresu Slavie
FOTO ARCHIV KARLA NOVÁKŮ

Josef (Pepi) Bican, jedna z největších fotbalových legend, hvězda klubu Slavie, zemřel 12. prosince 2001 ve věku 88 let. Za svou kariéru nastřílel víc než 5 000 gólů, což ve světě nemá obdoby. Nikdo ho nepřekonal. Uměl dávat branky pravou i levou nohou. Králem střelců se stal ve 12 ligových sezonách, Pelému se toto podařilo jen v 11ti. Jeho nenapodobitelné umění vrcholilo za války, kdy, bohužel, české fotbalové mužstvo nemohlo hrát na mezinárodním fóru. Jinak by dnes jistě stál na úrovni světové legendy Pelého. (MFD, 13/12/01)

VIKTOR PONREPO

Lidové noviny 9.6.98

Kouzelník „živých fotografií“

Bratr Petr Čermák úspěšně navazuje na tradici filmových představení a každý měsíc nám obětavě ve svém volném čase promítá české filmy v Kině PONREPO. Jedinou odměnou je mu naše početná účast a pochvala za dobrý výběr.

Před několika týdny si někdo bez požádání omylem vypůjčil videa dvou nejnovějších filmů a to "Všichni moji blízcí" a "Musíme si pomáhat". Snažně prosíme o jejich navrácení.

První stálý pražský biograf vznikl roku 1907 v prostorách bývalého kabaretu v Karlově ulici, v domě U Modré štiky. Založil ho Viktor Ponrepo - muž, jehož jméno je dosud známo z názvu kina, zaměřeného především na promítání starších filmů. Ponrepův biograf hrál každý den kromě pátku a majitel měl návštěvničky v dnes nevidané úctě: osobně je vítal a uváděl na místo. Když se počet diváků rozrostl, dal natočit sám sebe a loučil se z plátna několikerou poklonou.

Viktor Ponrepo se narodil 6. června 1858 v Michalské ulici jako Dismas Šlambor. Vyučil se pozlacovačem (z otcovy vůle), ale zajímal se hlavně o kouzla a čáry. Brzy nechal řemesla a začal jezdit po českých zemích jako potulný kouzelník a iluzionista. D. Šlambor hledal umělecké jméno, ale nic kloudného nevymyslel - spolehl se tedy rozumně na náhodu. Jednou procházel kolem zámečku Bon Repos (Dobrý odpočinek), byl okouzlen, jméno trochu upravil a pseudonym Ponrepo doplněný zvukným „Viktorem“ byl na světě.

V kouzlení se Ponrepovi dařilo, byl stále známější, pořídil si svůj vůz i kočího a spolupracovníka. Jeho podnik se jmenoval „Ponrepovo kouzelné divadlo s původními zjevy duchů a strašidel“. Jak se však často stává, do cesty umělce vstoupil dosti necitlivě pokrok. Na přelomu století se objevil fonograf a senzační „pohyblivé obrázky“ - kinematograf. Ponrepo usoudil, že těmto vynálezům nemůže čelit ani svým nejslavnějším číslem (29. 11. 1997 je v LN v obsáhlém portrétu citovala P. Formánková), při němž „utrhnul si hlavu, tuto na stůl položí a opět na své

Ponrepo začal původně s kouzlením, s nástupem kinematografu se ale stal průkopníkem filmu Repro LN

místo nasadí“. Rozhodl se jednat, zakoupil oba nové objevy a začal s nimi doplňovat svá představení.

Tak se zrodilo putovní kino - „Divadlo živých fotografií“, s nímž Ponrepo cestoval po Čechách i Moravě, s nímž zajel i do Slezska a Haliče. V Praze směl vystupovat jen občas na zvláštní povolení, protože podobná představení měla vyhrazeno divadlo Varieté. Založil nicméně letní kino na smíchovské Klamovce a jeho úsilí o stálý biograf v Praze bylo nakonec korunováno úspěchem v již zmíněném roce 1907. Předváděl němé filmy jako „První a jediný živý obraz tureckého sultána a jeho dam z harému“, „Román poctivé prodavačky“, „Niagarské vodopády“, ale i „Návštěvou u hraběte Lva Tolstého v Jasně Poljaně“. Průkopník Viktor Ponrepo zemřel 4. prosince 1926. add

KINO PONREPO

Představení se obvykle konají každou třetí nedělí v měsíci v 15.00 hodin v letní a v 14.00 hodin v zimní sezóně.

Nedele 17/2/2002 v 15.00 hodin – všimněte si změny začátku představení:

NEZLOBTE DEDECKA

Bláznivá komedie režiséra Karla Lameze s (velmi mladým) Vlastou Burianem. Dale hrají Adina Mandlova, Theodor Pistek, Hana Vitová, Jaroslav Marvan, Ljuba Hermanová, František Černý. Ztrestané pocínání příbuzenstva doufajícího, že z navštěvy bohatého strýčka z Ameriky pro ně kysne hmotné zaopatření.

Nedele 10/3/2002 v 15.00 hodin: **Si připomeneme 151. narození T. G. Masaryka. Potom promítneme: NAVŠTEVA STARE DAMY**

Televizní film režiséra Zdenka Zelenky podle divadelní hry Friedricha Durrenmatta. Hrají Jirina Bohdalová, Alois Svehlík, František Němec, Jan Státný, Otakar Brousek, Rudolf Hrusínský. Drama o zbankrotovaném městě, které navštíví jeho rodáčka, nyní multimiliardárka, která za pozdvižení města z upadku požaduje vykonání krevní msty za ublížení, které bylo na ni za mlada spácháno.

Nedele 21/4/2002 v 14.00 hodin (opět změna začátku představení):

STUJ, NEBO SE NETREFIM

Hrají Josef Abrhám, Radek Holub, Ivana Chyliková, Jiri Bartoska, Vladimír Brabec, Pavel Kriz. Režie Jiri Chlumský. Komédie plná omylu a zamen která se odehrává v Čechách na sklonku druhé světové války.

Nedele 19/5/2002 v 14.00 hodin: **POSLEDNI MUZ**

Klasická komedie režiséra Mac Fricce s Hugo Haasem v hlavní roli. Dale hrají Z. Baldoval, V. Borský, Jara Kohout, V. Tregl. Pedantický tyran ve škole i doma nakonec pozná „error of his ways“ a vše se v dobře obrátí.

Nedele 16/6/2002 v 14.00 hodin: **PANI PIPEROVA ZASAHUJE**

Anglická detektivní komedie s nezapomenutelným výkonem Jiriny Bohdalové v hlavní roli. Dale hrají Václav Postranečný, Viktor Preiss, Jan Hrusínský, Zlata Adamovská, Tereza Brodská. Vrah je odhalen a usvědčen vyřecnou a vsetecnou uklízečkou, která je teč postrachem vyšetřujícího šefa detektivu.

Nedele 21/7/2002 v 14.00 hodin (dvojprogram):

KRASNA CARODEJKA

Kratký film režisérky Vlasty Janeckové. Hrají Michaela Kuklová, Vladislav Benes, Vera Galatiková, Petr Štěpánek, Nada Konvalinková. Cikánská balada o lásce s písněmi, které tahají za srdce.

+

NAHOTA NA PRODEJ

Film režiséra Vita Olmera. Hrají Lukas Vaculik, Jiri Krampol, Kaja Trisková, Marie Rejšnerová, Jiri Solc, Ivan Jonak. Napínavé drama ze současnosti o radení cikánské mafie v Čechách.

PROGRAM KINA PONREPA

Poznamenejte si v kalendáři

Co se dělo a teprv děti má...

- ✘ V prosinci navázal Vánoční koncert v sydneyjské St Andrew's Cathedral na dlouholetou tradici zahájenou panem Karlem Šindelářem a varhaníkem kostela St. Mark's v Granville, panem Branby Byrne, kteří s místním orchestrem a sborem uváděli každoroční představení Rybovy Vánoční mše. Pan Šindelář se domníval, že první provedení v roce 1980 bylo první za hranicemi autorovy vlasti. Pan Byrne poté postoupil na místo varhaníka v samotné anglikánské katedrále St Andrew's, kam si i odvedl svůj sbor a orchestr; v té době nebyli ale tamější představení nakloněni dílu neznámého skladatele. V St Mark's se ale díky faráři Rev. John Kohlerovi na Rybovu mši nezapomělo a dílo tam před Vánoci úspěšně zaznívalo až do devadesátých let.
- ✘ V lednu náš krajan a bývalý člen Sydneyjského Symfonického Orchestru, mistr Karel Lang dirigoval v naremburnském kostele svatého Leonarda dechový komorní soubor sestávající převážně z členů Willoughby Symphony Orchestra Dvořákovu serenádu a sonatinu Richarda Strausse. Obě díla byla provedena k velké spokojenosti přítomných, mezi nimiž byla i skupina českých posluchačů. Mistr Lang, absolvent pražské konservatoře a Akademie musických umění v Praze přišel do Melbourne v roce 1977 a od roku 1980 do roku 1996 působil jako člen SSO, kde hrál na anglický roh, jako principál. Je se nadít, že vystoupení mistra Langa v nové roli dirigenta nebylo jeho posledním vystoupením před australskou veřejností.
Líba Malá
- ✘ 10. března si s přispěním bratra Iva Pšeničného v Sokolovně připomeneme výročí narození T.G. Masaryka. Vzpomínku bude následovat promítání českého filmu "Návštěva staré dámy". Film je založen na divadelní hře F. Durrenmatta.
- ✘ Od 22. února do 13. března můžete spatřit ve výloze "The Little Gallery", 18 1/2 Glenmore Road, Paddington, české loutky Lenky Muchové.
- ✘ Od 16 - 18. března se bude v sydneyjské radnici konat Food and Art Festival v rámci frankofonního festivalu. Participují přidružené země. Pod záštitou Ministerstva zahraničních věcí ČR a Generálního konzulátu v Sydney budou v kulturní části vystavena díla Jiřího Koláře. Informace na 02 9371 0860.
- ✘ V dubnu se v sydneyjských kinech očekává premiéra českého filmu "Tmavomodrý svět" režiséra Jana Svěráka. Film pojednává o příběhu československých válečných pilotů v Anglii. V angličtině má titul "Dark Blue World".
- ✘ Zveme vás, abyste si zaznamenali datum soboty 20. dubna, kdy Sokol Sydney oslaví 25 let otevření sokolského Národního domu. Připravujeme pro vás zajímavý večírek se zábavou. Další zábavy jsou plánovány na konec května, června, srpna a října - bližší informace se dozvíte v příštím vydání Věstníku.

Upozorňujeme na konání světového kongresu Společnosti vědy a umění v Plzni ve dnech 24-30. června 2002. Více informací příště.

Pro naše starší občany

S laskavým svolením radia SBS v Sydney, uveřejňujeme část programu, který byl již stanicí vysílán i v jiných jazycích. Pokud jste ho neslyšeli, věříme, že z tohoto úryvku i z dalších, které chceme uveřejnit v dalších číslech, se dozvíte spoustu zajímavých informací...

1. HOMEREACH – HACC

Dobré ráno, vítám vás při poslechu rozhlasového cyklu, nazvaného Homereach. Myslím, že nás čeká celá řada zajímavých i užitečných setkání a aktuálních témat. Do dnešního, úvodního dílu vstoupíme společně s programem, který zastřešuje celou řadu služeb. (Jde o) program nazvaný **Home and Community Care**, nebo-li **HACC**. Mým partnerem ve studiu sice nepracuje v rámci HACCu, ale je zapojen do projektu Community Visitors Scheme, což znamená, že jako dobrovolník pravidelně navštěvuje jednoho z českých krajanů v domově důchodců. Dobrý den, vítám vás...

Děkuji.

Budeme se spolu dnes věnovat programu, jehož jméno i zkratku jsme už prozradili, tedy Home and Community Care, nebo-li česky přečtené zkratce - HACCu. Samozřejmě bychom měli začít od počátku – tj. kdy a proč HACC vznikl?

Tento program se zrodil v roce 1985 s cílem pomáhat starším a zdravotně postiženým lidem a jejich pečovatelům tak, aby mohli i nadále žít ve svém domácím prostředí a nebyli nuceni se přestěhovat do domovů důchodců nebo jiných zařízení s pečovatelskou službou. (Program) ... pomáhá například starším lidem s činnostmi, které už sami doma nemohou zvládnout a na podobné fázi je vybudovány služby i pro zdravotně postižené ... nezávisle na jejich věku.

Řekli jsme, že HACC je uceleným programem, sestávajícím se z řady služeb. Kdo ho vlastně zastřešuje a jaké druhy služeb nabízí?

HACC byl vybudován jak na státní, tak i federální bázi a pokud jde o Nový Jižní Wales, pak administrativně spadá pod Ministerstvo pro seniory a zdravotně postižené občany Nového Jižního Walesu. HACC zabezpečuje celou řadu služeb - včetně rekreačních aktivit. Mezi ty základní a patrně i neznámější patří například Home Care, dovážková služba Meals on Wheels, Respite Care – tedy služba umožňující oddech rodinným pečovatelům - Denní společenská nebo pečovatelská centra, doprava, Servis pro nezbytnou úpravu v domovech klientů, servis, který koordinuje potřebné služby nazvaný Community Options, dále Pomoc mezi sousedy nebo-li Neighbour Aid. HACC také zpravuje nebo organizuje některé další veřejné zdravotnické služby jako jsou například pediatrie, occupational therapy, ošetřovatelská služba a tak dále.

Jestliže se začnu zajímat o některou z dostupných služeb HACCu, kam nebo na koho bych se měla obrátit?

Na služby HACCu vás může upozornit nebo doporučit například váš praktický lékař nebo ošetřovatelka. Lidé si ale mohou vzít svou záležitost do rukou sami a obrátit se na místní komunitní zdravotnická centra, tedy tzv. Community Health Centres. Další postup vypadá tak, že při úvodním telefonickém hovoru či během své návštěvy s vámi koordinátor HACCu probere vaši situaci a bude se snažit získat potřebné informace, aby si udělal dostatečný obrázek. Pokud zjistí, že vaše situace vyžaduje pomoc, pak se bude snažit vám zajistit její chod tak, aby vám vyhovoval co nejlépe. Je nutné si ovšem uvědomit, že zdroje, z nichž HACC může čerpat, jsou omezené a proto jsou vždy uspokojováni nejprve klienti s nejnáléhavějšími potřebami. Proto se skutečně může stát, že přes to, že splňujete daná kritéria, tak se na vás okamžitě nedostane. V takovém případě požádejte o uvedení vašeho jména na čekací listinu a pro jistotu se informujte o dalších službách, které by vám v dané chvíli mohly pomoci. To, že jeden servis je dočasně přeplněn a jeho kvota vyčerpána, neznámá, že byste nemohli získat pomoc v podobě jiné služby.

To vše zní krásně, ale kolik tyto služby klienty stojí?

U všech služeb existuje alespoň malý poplatek, nicméně jeho výše bývá u jednotlivých služeb různá. Základním pravidlem ale zůstává, že to, zda člověk dostane určitý servis, není ovlivněno jeho možností nebo schopností tyto služby zaplatit.

Z naší knihovny...

Nové prapory

Přátelství mladého filosofa Tyrše, milujícího antiku, se svobodomyšlným Fügnerem dozrávalo v myšlence založit český tělocvičný spolek. "Bratři činu" říkal si hlouček mužů, kteří chtěli pěstovat tělocvik a mysleli přitom tajně na přípravu k boji o volnost národa.

Policejní agenti posílali o každém novém počínu podezřelého spolku, jenž si dal jméno Sokol a jehož členové si říkali "bratře" a tykali si, zprávy do Vídně. A vláda nařizovala: Bdit nad tím revolučním vřením a hlásit důvody k rozpuštění!

Fügner opatřil spolku na vlastní útraty tělocvičnu. Spolu s Tyršem snili o tom, že Sokol pronikne národem a splyne s ním. Mysleli na společný kroj a na prapor jakožto viditelný symbol.

"Vlajka má velký význam," říkal Fügner. "Představ si, jak by se nám pod ní pochodovalo a jak by to působilo na venkov, všude, kam bychom přišli."

"Právě proto to nemůže být obyčejná vlajka," ohrazoval se Tyrš. "Ten prapor by musel být duší spolku."

"Vim o malíři, který by jej dovedl stvořit," řekl Fügner. "Je povznesen nad řemeslnou všednost."

"Věděl bych taky o jednom velmi původním umělci..."

"Ne, ne," vrtěl hlavou Fügner, "to musí být umělec s velkou zkušeností."

"Hlavně takový, který v naší budoucnost věří!"

"Kladl bych spíš důraz na určitou ušlechtilost, s níž musí být naše myšlenky vysloveny. Viš, kolik udavačů se bude na ten prapor dívat?"

"Chtěl jsem navrhnout malíře," protestoval Tyrš, "který není slavný, není moc dobře zapsán u úředních autorit, ale zato se jediný poctivě věnoval národní věci. A také pro to trpěl. Jestli chceme prapor jako symbol boje za svobodu, tak..."

"Když ten můj malíř už nám nakreslil návrhy kroje..."

Tyrš se rozesmál. "Koho myslíš?"

"Mánesa. A ty?"

"Taky Mánesa."

Tak k němu našli společnou cestu.

Josef, rozhořelý novým úkolcm, se dal s chutí do nezvyklé práce. Tušil, že tito muži, snažící se osvojit si odolnost těla a statečnost mysli, mají se stát zárodkem budoucího národního vojska. Hledal, co by jejich poslání nejlépe vyjádřilo. Pro kroj jim navrhl červenou košili, jakou nosili povstalci, bojující pod Garibaldim za osvobození Itálie; vždyť mezi nimi byli i čestní dělníci. Pro camaru zvolil barvu, již se říkalo "polský smutek"; připomínala polské revolucionáře.

Býval pozorným divákem v sále Apolla, kde přibývalo cvičenců. Zejména výcvik v šermu považoval Tyrš za lék proti trpnosti české povahy.

Mánesův ateliér se brzy zaplnil studiemi ornamentů, písma, dravých ptáků. Na rudé hedvábí namaloval bělošedého sokola jako příklad bojovnosti. Sám navrhl žerd', hrot, stuhy i dvanáct hřebů s hesly.

Svatojánské pouti, na niž si dalo sjezd padesát pěveckých spolků, se zúčastnila sokolská delegace už v jím navrženém kroji. Josef sám v povznesené náladě bloudil Žofinem mezi lidmi a naslouchal sborovým zpěvům.

"To není škrobená paráda, co?" volal na něho Neruda, když se potkali.

"Za čtrnáct dní čeká takový svátek Sokoly," zastavil se s ním Mánec.

"Slyšel jsem, že jdete s nimi," položil mu Neruda ruku na rameno. "Vidíte, zatím nás těší aspoň fata morgana budoucnosti." Zvedl oči k vrcholům stromu... "Máj, vzájemné naší lásky čas."

Josef se vrátil ze slavnosti posílen. Byl si jist, že časy se mění. Jen v Amálii zůstávaly staré obavy.

"Cožpak je v Čechách jediný malíř? Ty červené košile, to není tělocvik. To je politika."

Josef však vzplanul zase bojechtivostí: "Je li jediný, jsem rád, že jsem to právě já."
 Dokončil prapor a byl na galerii mezi čestnými hosty, když spisovatelka Karolina Světlá odevzdávala jeho dílo Sokolům. Odpoledne už pod ním pochodovaly čtyři na výlet do krčského lesa. Mánesův prapor tam vlál se stromů, střežený čestnou stráží.
 To byla nová cesta umění Josefa Mánesa.

Úryvek z románu Františka Kožíka "Cestou lásky" o životě a díle Josefa Mánesa.

Návrhy na sakalický kraj od Josefa Mánesa

Z naší knihovny...pro děti

At a time when people were still inherently good ♦ they could command not only living things ♦ but also not living things ■ If a person chopped some wood in a forest ♦ for example ♦ they could simply guide it with a stick and it would walk itself to wherever it was shown ■

Once a peasant woman was also driving her wood home in this way ■ But then she decided that she didn't want to walk alongside it anymore ■ So she sat on top of the wood and thought that it would carry her home ■ But the wood stopped still and refused to move ■ And so the woman took off her belt and tied the wood to her back ■ Then God suddenly appeared and said to her ♦ ★Because you wanted to be carried unfairly ♦ from now on it will be you who will always have to carry the load★ ■

A tale from Bulgaria from "Slav Tales", by K. J. Erben

FOUR SEASONS PHOTOGRAPHY

COMPLETE WEDDING COVERAGE
CORPORATE FUNCTIONS

0419 880085
02 9449 3586

Zyeme vás na nezapomenutelnou dovolenou MAGNETIC ISLAND

Ostrov věčného léta romantických zálivů, zlatých pláží a kokosových palm. Je osm kilometrů od Townsvillu v severním Queenslandu. Má rozlohu 52 kilometrů a je z větší části národním parkem. Ostrov má všechny služby města, obchody, 2 O výborných restaurací, 4 turistické resorty, golfové a tenisové kurty, plachetnice, procházky panenskou přírodou. Je zde zábava pro dospělé i děti.

Kompletně vybavené dvou a jednopokojové byty na pláži Nelly Bay s panoramatickým výhledem na moře. Palmová zahrada a bazén. Na požádání zašleme brožurky a další informace. Navštivte nás a my vám promítáme Video.

**Jednopokojový byt (3 hoste) \$ 350, dvoupokojový (5-7 hostů) \$450
za týden**

**Beachside Palms Holiday Units
Frank Baychek (Bejček)**

7 Wilberforce Ave. Rose Bay, N.S.W. 2029

Telefon: (02) 9371 9164

Fax: (02) 9388 2183

Web site: <http://www.magnetic-island-qld.com>

Virgin Blue létá Sydney-Brisbane-Townsville a zpět za \$ 304

Pohled z okna bytu